

INTERNETOVÝ ČASOPIS KELTOVINY

64. číslo

duben 2025

*Hezký den,
od doby co vyšlo poslední číslo časopisu
Keltoviny uběhla nějaká doba. A mnoho se
toho událo. Asi nejvýznamnější událostí
bylo mé uvedení do bičařské síně slávy –
THE BULLWHIPS HALL OF FAME. Prezident
této síně Robert Dante o mě napsal: „Ztě-
lesňujete to, co je dobré na komunitě prá-
skání bičem.“ Pro mě je to velký závazek
v práci pro bičařskou komunitu v oblasti
historie práskání bičem.*

*Další velká událost se týká našeho
setkání pro bičaře a bičařky PRÁSK No.5. –
bude totiž poslední. Pro rok 2026 přípra-
vujeme nový projekt, který neumožňuje
pořádat obě akce současně. Ale určitě se
těšte na více bičů i historie. Proto si ten
letošní, prozatím poslední, ročník přijed'te
užít s námi.*

*A co naleznete v časopise?
Jako první dostanete další informace o hi-
storii práskání bičem, připravili jsme pro
Vás i rozhovor s kovbojem Stevem, zavzpo-
mínáme na velkého člověka – Jana Weri-
cha a nesmí chybět řada dalších zajíma-
vých článků, příběhů či reportáží ...*

Martin Štulla

Obsah čísla 64.:

- 2 **OBSAH**, slovo úvodem
- 3 **BIČE, VŠUDE KAM SE PODÍVÁŠ**
19. díl – Soutěže v zahraničí
- 5 **LITERATURA A. KADMONA**
Neslavný konec Slavníkovců
- 9 **BÁSNIČKY PRO VŠECHNY**
Začalo jaro
- 10 **CO, KDY, KDE, JAK**
Setkání bičařů a bičařek
- 11 **ROZHOVOR**
Kovboj Steve
- 13 **JEŇOULE A LAĎOULE**
Jak chtěli pověsit řemeslo na hřebík
- 15 **VZPOMÍNÁME**
Jan Werich
- 17 **RECENZE**
Letem světem povídkami...
- 18 **POVÍDKOBRANÍ**
Tokaj
- 20 **HISTORIE**
*Americká občanská válka
CACWA*
- 22 **ČTENÍ PRO VŠECHNY**
*Šumvaldský vodník
Pší kostelík*
- 23 **Z BOBŘÍHO DENÍKU**
80. let vylodění v Normandii
- 28 **ZVÍŘE V NOUZI**
Ježci – kdy potřebují pomoc
- 29 **BÁSNIČKY PRO VŠECHNY**
O zakleté princezně Jasmínce
- 30 **KDE BYDLÍ PRINCEZNY?**
1. díl
- 31 **SVĚT PŘÍRODY**
Medúzy
- 33 **ČTENÁŘSKÝ DENÍK**
Perchta z Rožmberka
- 34 **LÁDÍK VYPRAVUJE**
Žabák Kvak
- 36 **KOMIKS ZOMBÍK**
47, 48
- 36 **TIRÁŽ**
aneb kdo nám píše...

Biče, všude kam se podíváš

19. díl – Soutěže a setkání v zahraničí 1

Článek připravil Martin Štulla
informace sesbírány pro projekt o historii práskání bičem

Dnes se pustíme do akcí v práskání a ovládnání bičů, které se konají mimo území České republiky. Některé jsou přímo setkáními či soutěžemi, některé jsou součástí různých místních historických tradic. Začneme u protinožců, ve vzdálené Austrálii.

V Austrálii se koná spousta soutěží v práskání bičem pod hlavičkou Australské asociace bičářů a výrobců bičů (Australian Whipcrackers and Plaiters Association - AWPA).

Členové a přidružené kluby AWPA mohou vypsát své soutěže a že jich není po celé Austrálii málo. Například Victorian whipcracking championships, Australian whipcracking championships & world bullock whip championship, NSW whipcracking championships či Tasmanian whipcracking championships. AWPA si klade za cíl mít „**Celostátní Australský šampionát v práskání bičem**“ probíhají v každém státě Austrálie pod společnými AWPA pravidly.

Z Austrálie popojedeme lodí do Ameriky o které se tvrdí, že práskání bičem díky kovbojům velice zpropagovala – I když to tak přímo není...

Ještě, než se dostaneme k slavné WWAC, kterou budu představovat níže, zmíním Mezinárodní asociace trikových lasařů (International trick and fancy ropers association), kde se její členové také aktivně věnovali práskání bičem a jejich soutěže byly společné. Trikové lasování přivezl do Spojených států Mexičan Charo Vicente Oropesa při práci na Buffalo Bill's Wild West Show v roce 1890.

Průkopníkem soutěží byla organizace Wild West Arts Club, která se věnovala nejen práskání bičem, ale i trikovému lasování, jízdě na koni, žonglování a střelbě z revolveru či házení nožem a tomahawkem. Při jejich mezinárodních setkáních (**International Convention**) vítězové při soutěžích dostávali titul mezinárodních šampionů (někteří výherci ovšem používají mylně titul mistr světa). Tyto víkendové setkání byli plné seminářů, soutěží a předávání zkušeností mezi všemi účastníky. Bohužel tato organizace již přestala fungovat.

Po rozpadu Wild West Arts Club v roce 2007 založil Buck Montgomery další klub s názvem Wild West Performance Arts Society. Měli soutěže od roku 2009 do roku 2013, většinou v Las Vegas ve spojení se Single Action Shooting Society (mezinárodní organizace založená v roce 1987 za účelem zachování a propagace sportovní kovbojské akční střelby).

V současné době je nejbližší činnosti WWAC nejspíše American Western Arts Showcase (dříve známý jako Annie Oakley Western Arts Showcase), která byla zahájena v roce 2002 workshopem práce s bičem a výstavními prezentacemi různých bičů. Jedná se o produkci akcí společností GLD Enterprises Communications, Ltd. a The Whip Artistry Studio. V roce 2003 se akce přesunula na Annie Oakley Festival v Greenville v Ohio a víceméně funguje na stejném stylu dodnes.

Různých menších setkání se v USA pořádá celá řada, stejně jako u nás. Ještě bych si ale dovolil zmínit **Whip Cracking Convention** v Los Angeles, kterou pořádá v lednu několikanásobný držitel řady Guinnessových světových rekordů Adam „Crack“ Winrich s kolektivem a účastní se ho řada významných bičářů. A pravidelné zábavné setkávání se začínají odehrávat v Buena Vista Parku v San Franciscu pod názvem **Bull Whip Field Day**, který pořádá eshop Swordguy Builds.

Pojďme zůstat ještě za mořem a představíme si ještě tradici **Diablos de Teloloapan**. Jedinečná tradice v městě Teloloapan, oblasti Guerrero v Mexiku, která se skládá ze soutěže, ve které účastníci nosí dřevěné masky dosahující výšky až jednoho metru, zatímco v rytmu hudby tančí a odhalují svou milost, fyzické dovednosti a schopnosti při manipulaci s bičem (chirrión), aby ukázali, že jsou nejlepším „dávlem“. Navzdory svému jménu d'áblové z Teloloapanu nepředstavují d'ábla nebo zlo, ale vzpurného ducha skupiny obyvatel Teloloapanu, kteří se zúčastnili vzpoury v poslední fázi boje za nezávislost Mexika.

A už letíme zpátky do Evropy. Dalo by se říct, že jedna z nejstarších soutěží v práskání bičem se koná na německo-rakouském pomezí a jmenuje se **Aperschnalzen**.

Již od roku 1954 se jednou ročně soutěží v malých skupinách obvykle po 9 mužích (vždy lichý počet), nazývaných Pass. Po úvodním povelu – výkřiku – se všech devět mužů snaží práskat v secvičeném rytmu. Sedm porotců sedí zády k soutěžícím a pouze poslouchají jejich výkony a hodnotí dle bodového systému. Na rozdíl od předválečného období již není péče o kostýmní oblečení zahrnuta do hodnocení. Této tradiční akce, se účastní více než 1500 aktivních Schnalzerů z Bavorska a Salcburku.

V Německu, ale i Rakousku či Itálii ještě zůstaneme a představíme si další místní soutěž. Jmenuje se **Goaßlschnalzen** a jejím účelem je práskat do rytmu povoznickým bičem, protože „hudba“ se stala nedílnou součástí bičování v 70. letech, kdy v Bavorsku začaly organizované šampionáty. Vznikly tak určité sekvence úderů a typy, jako je forhendový úder, bekhendový úder a dvojitý úder. Postupem času se doprava tažená koňmi zmenšovala, ale tradice přebývala a trenéři si ve volném čase procvičovali své dovednosti. Soutěže v Goaßlschnalzenu jsou organizovány pro jednotlivce, dvojice (páry) nebo pro skupiny.

U kombinace těch tří států ještě zůstaneme a představíme si **Goaßlschnöllén**.

Původ Goaßlschnöllenu lze vysledovat až do starověku. V této zemi se vyvinul z dřívějšího pastýřského zvyku a komunikovat v případě nebezpečí na odlehlých farmách a pastvinách.

Od roku 1985 se Goaßlschnöllenu vyvinul ve sport s pevnými pravidly v této zemi. Mistrovství republiky každoročně pořádá národní asociace ve spolupráci s pořádajícími kluby. V průběhu roku se také konají některé okresní nebo jubilejní přebory. Na příslušných soutěžích hodnotí Schnölleri vlastní porota. Zde je věnována zvláštní pozornost rytmu, hlasitosti, předepsané době, držení těla a vytrvalosti.

Na soutěžích a vystoupeních Schnölleriů přikládají také důležitost jednotnému, tradičnímu oděvu. Dominantou Goaßlschnölleru je modrá tyrolská zástěra, na které je vyšitý název, nebo logo příslušného klubu, nebo skupiny.

Jih Evropy neopustíme a podíváme se na italský **Frusta d'Oro**. Tato dlouholetá událost se koná každé září v Brisighelle. Na náměstí Piazza Carducci můžete sledovat tradiční soutěž mezi nejlepšími bičaři (s'ciucaren) z Romagny. Soutěž vznikla v roce 1963 z vášně dvou místních obyvatel pro hudbu a tradice. Franco Baldi byl učitel hudby, zatímco Federico Silvestrini byl tvůrcem a organizátorem tehdy skromné městské kapely. Iniciativa měla okamžitě velký úspěch a rychle se stala jedním z nejoriginálnějších a nejcharakterističtějších projevů italského folklóru.

Místní s'ciucaren zvládnou práskat do rytmu kapely bičem, který se skládá z dřevěné delší rukojeti a konopného provázku či spletené kůže.

A kam se podíváme dál? Dozvíte se příště...

*Článek připravil Adam Kadmon
Vlastní autorská tvorba redaktora*

Neslavný konec Slavníkovců (Ostroměř, Muzeum E. Štorcha)

Za časů Slovanských, kdy byla zakládána mocná hradiště slovanských kmenů a rodů, se v povodí Javorcky usídlil silný kmen Vršovský a postavil sobě malé, ale pevné hradiště. V té době se krutě mezi sebou kmeny ohnily a bratr s bratrem soutěžili o vládu nad celou zemí, místo toho, aby v míru a spravedlivě spravovali panství, která jim v důvěře zanechali jejich otcové. Slovanský svár byl hluboký a tu a tam ústil v ozbrojené střety zneprátelených skupin. A tak spolu za nedlouho tři skupiny otevřeně válčily o knížecí titul. Nejvíce koní a mečů měl kmen Přemysla. O něco méně koní a mečů měl kmen Slavníka, ale zato měl plnější měšce a zlatá pole. Kmen Vrše neboli Vršovci byl také silným kmenem. Protože byli ale divocí a zčásti ještě pohané, znevýhodňovali se tím sami na diplomatickém poli. Zato na poli válečném nebylo paže, která by silou předčila

paži Vršovskou. I ostatní rody, Doudlebové a Charváti i další se hlásili o svůj podíl na moci a spojovali se tu s tím tu s oním, jak je situace nutila.

Vršovci své hradiště zbudovali na řece Javorce, a protože doba byla nestálá, cvičili své syny i dcery ve zbrani. A každého naučili kusu válečného řemesla, a ti nejlepší synové byli cvičeni nejdéle a po zkoušce krve dostali kov a koně od stařešiny, a stali se vršovskými voji. A byla jedna Vršovka, Lipanka se jmenovala, která nad jiné dcery i syny vynikala lstivostí a chladnou hlavou, že v boji ani sílu nepotřebovala. Mrštila kopím tak hbitě a přesně, že žádný se k ní nedostal, a ti co to se štítem zkoušeli, špatně pochodili. Ta neuvěřitelná přesnost hodů mladé dívky získala uznání i u stařešiny rodu, který obvykle svým dcerám nevěnoval pozornost. Nechal ji cvičit, a zkoušku krve složit. Když pak v seči srazila samotného Brače, nejsilnějšího bojovníka hradištního voje, uznale pokýval hlavou. Dal jí vykovat zbroj i kopí, dal jí kov a koně a učinil z ní proti zvyku vršovského voje. Vlastně vojenu.

V té době se politická situace na poli diplomatickém zase o něco zhoršila, a bylo třeba politických zásahů na poli válečném. Vršovci byli zrovna spojenci klanu Přemysla, který se rozhodl vyhladit druhý největší rod v zemi, klan Slavníka. Vršovcům připadla úloha vykonat špinavou práci. Klan Vrše je klan prastarých válečníků, a tak proběhly mocné rituály krve a oceli. I na Javoreckém hradišti se burcovalo do boje a chystalo se k výpravě na slavníkův dvorec, který ležel nedaleko, a kde se zrovna strojila slavnost narození. Byl tu ale problém. Na slavnost narození dorazil i slavníkův nástupce, současný samo rodu se svojí družinou manů, ozbrojených jezdců. Jeho družina sice bytovala za kopcem, ale na koních mohli snadno přijet na pomoc. A proti těžké družinné jízdě by neměla hrstka vojů z vršovského hradiště šanci.

Zvědi hlásili, že na slavnosti je pouze samo s pěti muži a s trubačem, který v případě problémů přivolá vojsko. Pokud však Bůh Svatvoj stojí na vršovské straně, zabijí trubače dřív, než přivolá pomoc a pohromu. Vršovci se nerozpakovali, sbalili zbraně a koně a vyhrnuli se z hradiště. Na slavníkovu území pronikli lesem a nepozorováni, v tlupě obešli dvorec. Nebylo zavřeno, že podle zvyku se v době slavnosti hosté vítají.

Kůň nervózně zaržál a vzepjal se pod Lipankou, sliny mu tekly z tlamy a potil se v poledním vedru. Zbroj jí páčila do krku, v přilbě se jí vařila hlava. Kopí těžklo v ruce, žaludek se svíral. Příjemné chvění, vzrušení prolité krve, vzrušení nespoutaného boje se jí lehce chvělo v klíně ve voňavé koňské srsti. Běželo po páteři na zátylek, kde v krůpějích ledového potu vyvolávalo závrať a mrazení. Jeden prudký nádech a hrdelní zvuk velitelského výkřiku uvolnil napětí, jako tětíva vypouští šíp. Horda Vršovců se vyřítla k bráně, jízda napřed. Voje na ohradě slavníkově zpozorovali hřmotnou tlupu hned.

Lipanka hopsá v sedle a zatmívá se jí před očima strachem a touhou po krvi. Trubač na palisádě se otáčí směrem ke kopcům. Ona se napřahuje. Kopí jí klouže po rukavici. Přilba jí tlačí pod očima, nárameníky omezují její prudký pohyb. Trubač se nadechuje a přikládá mosazný břeský nástroj ke rtům. "Za Vršeee!", řve Lipanka při hodů z plných plic, jako by síla dechu mohla uspíšit tu střelu.

Kopí ho zasáhlo na poslední chvíli. Protnulo trubači žílu na krku. Nezatroubil a zhroutil se i s nástrojem ven z hradeb. Brána se nestihla zavřít a divoká slovanská horda vtrhla do dvorce jako morová rána. Vršovci vraždili, křik vyděšených rodin, pláč

dětí i smrtelné chroptění. Zvuky boje jak se Slavníkovští chápali narychlo zbraní. Třesk železa, klení i divoký jek rozléhal se mezi neomítnutými stěnami polozemních stavení. Vršovec váhal před prosící dívkou jen chvíli. Slavníkovský mladík nedokázal již vzdorovat hromobití přesily. Nešťastná rodička byla vyvečena ven a přitlučena ke sloupu. Padaly hlavy, v blátě se kutálely, štěkali psi a koně ržáli. Krev zvířat do krve lidí. Neskutečné ničení a plýtvání životem i majetkem. Likvidace celého sídliště.

Jen slavníkův nástupce, sám a vládce jeho rodu se zářivým mečem a jasnými očima stojí ještě na nohou před vchodem do maštale a očima i ústy vyzývá Vršovce k boji. Zakutý do zbroje vrhá se do jejich řad a sečí trestá krutý a překvapivý útok. Mrtví a zranění se kolem něho množí, a živí před ním ve strachu ustupují. Až z hloučku náhle nejistých divochů se strašlivým řevem vyrazí mohutný, v kožích oděný muž. Kamenným mlatem se rozežene silou býka až sama odhodí vzad a kolem nich utvoří se půlkruh. Zatímco se slavníkův sám zvedá, měří svého protivníka. Obrovského šlachovitého muže s divokým šedivým vlasem a vousem, oděného v kůži a pomalovaného válečnou barvou. Místo lesklé přilby má na hlavě zvířecí lebku po starším způsobu. Místo železného meče kamennou palici a podle odznaku je to jeden z vršovských stařešinů. Děd, který nezůstal doma. Děd, který ukut v kameni starších bitev, nebojí se smrti, nebojí se bolesti, nebojí se ničeho. Šklebí se a řve, aby zastrašil. Slavník se zdvihá na nohy, zbroj ho tíží, kašle trochu krev. Vrš je starý, ale statný a divoký, jeho pohyby jsou prudké a sebevědomé. Několikrát se spolu sráží v rovném zápasu. Řvou, zapírají se o sebe, přetlačují se a vzápětí od sebe odskakují. Oba protivníci hekají a slintají jeden druhému do tváře. Vrš se rozprahuje nad hlavou, Slavník se nestíhá otočit v kroku.

Zasáhl starý vršovský bojovník svůj cíl, zasáhl do ramenou, do mocného kovového krytu ho zasáhl těžkou palicí, ale sám sebe nekryl, a tak lesklý slavníkový meč protnul jeho bok. Válečník Vrše zařval v extázi, že zemře ve svém milovaném boji, v oběť staršímu Bohu a padl na zem s ránou krvácející rychlou smrtí. Hlouček, který je obklopoval, se přiblížil ke slavníkovu sámovi. Ten měl sice v rameni přeraženou ruku, špatně stál, ale ve zdravé ruce stále třímал pozdvižený dlouhý světlý lesklý meč. První Vršovec, který se osmělil, zaplatil svůj útok životem, ale už bylo rozhodnuto. Přesila ho nakonec dobila k zemi a přibodla kopím.

Pak ale každý z nich zaryčel odporem nad tím, proč vlastně celou dobu bránil ten statečný šlechtic prostranství před maštálí. Jeden rychlý jezdec z jeho doprovodu ujížděl po pláni. Daleko, oko dohlédne, ale hlas nedolétne. Všichni kleli, že nestihnou vydrancovat dvorec a že je možná už při úprku zpátky stihne odplata.

Jen tři vytrvalci ještě se vyšvihli na koně a tryskem za tím uprchlíkem. Zvěd, Lipanka a vládnoucí stařešina Javorského hradiště. Zvěd nadjížděl obloukem po kratší cestě, aby se snad mohl střetnout s uprchlíkem na brodu. Ona ze sebe divoce trhala zbroj, která jí tísnila a omezovala v pohybu. V ruce dlouhé kopí s těžkou slavníkovou špicí. Připadalo jí lehounké. Strhala zbroj a kožený podklad, plátěný pytel pod tím zavlál, až jí to málem srazilo z koně, na kterém divokým tryskem ujížděla za posledním prchajícím Slavníkem. Vedle ní stařešina jejího hradiště, který vztekle zahazoval těžké odznaky rodu, aby dohnal posla, který pro něj i pro jeho lidi znamenal jistou smrt. Prskal prastaré kletby na nepřázeň Bohů, ale ve skutečnosti se užíral hněvem na sebe, že něco takového dopustil.

Ona ze sebe konečně strhla i plátěnou hazuku a volná ujížděla na koni jenom s kopím v bláznivém závodu o vlastní život. V divokém lovu stavěla se bosýma nohama na

nesedlanou klisnu. Kůň slavníka už byl unavený a oba se k sobě povážlivě přibližovali. "Kde je první hlídka?", řvala na svého představeného. Jen mávnul rukou a mocným hlasem vyjekl zaklínadlo "Ostře Miř!". Jak trochu zaostával, slyšeli oba jen skučení vichru. Ona si nadhodila kopí, odhadla vzdálenost jako příliš velkou pro přesné míření a vši svojí silou vrhla poslední možnost, jak zastavit neodvratnou zkázu. Kopí opsalo oblouček, během kterého ona tiše mumlala modlitbu ke své Bohyni i ke Svatvoji, potom střela zasvištěla smrtelným sykotem a probodla Slavníkovi srdce. Šupa to byla pořádná, a tak ho kopí strhlo ze sedla a přikovalo k zemi. Kůň, který ztratil jezdce i důvod běžet tryskem, přešel do cvalu a zmateně se zastavil. Stařešina hradiště se pološíleně zachechtal.

Dojeli koně, sebrali kořist a Slavníka rozsekali na kusy. Jeho hlavu si přivezla zpátky nabodnutou na kopí jako trofej. Ostře miř. Usmála se. Každý, kdo byl ve dvorci z kmenu slavníkova, byl zabit nebo oslepen, samo klanu byl popraven, dvorec byl vydrancován, zbývalo už jen ho zapálit a cestou vydrancovat slavníkovskou vísku, dřív, než kouř přiláká pozornost sámovy družiny, která si nerušeně hověla za vrškem. Díky hrdinskému činu Lipanky Ostře miř, jak jí všichni titulovali, se Vršovci stihli bezpečně i s kořistí vrátit na své hradiště, kde pak za velkých ovací jeho vládce vyprávěl, jak k činu došlo, přičemž kromě zveličení schopností své vojeny samozřejmě nezapomněl zveličít i svou zásluhu magického zaklínadla a „Ostře Miř!“ se stalo pokřikem celého toho vítězství.

Odveta na sebe nedala dlouho čekat, jenže to už byli lidé Vrše zpátky ve svém hradišti, a to se muselo dobývat. Jízda je proti hradbám k ničemu, a na valech umírali vojáci Slavníků ne v boji, ale pod ranami oštěpů a kamenů vrhaných shora. A největší hrůzu do srdce nepřátel vlévala Lipanka, svými přesnými tvrdými ranami, a tak se ono Ostře Miř, podepsalo i do srdcí nepřátel, a nakonec přežilo život samotného hradiště.

/Sepsáno na základě místních a souvisejících archeologických nálezů. Název obce Ostroměř (dříve Ostřemiř) zřejmě skutečně pochází od ostrého míření, jeho morfologie ovšem naznačuje vznik jména v mnohem pozdější době (vrcholný středověk). Zdejší hradiště je považováno za jednu z možných lokalit, na které se odehrálo tzv. vyvraždění Slavníkovců, které bylo podle záznamů realizováno klanem Vrše na objednávku Přemyslovců. /

KAMENICKÁ HUŤ CHODOVICE

Naše instituce se specializuje na ruční a strojně ruční opracování kamene tradičními metodami.

Dále se věnuje vývoji technologií pro ruční opracování kamene, záchraně historických sochařských materiálů, praktické výuce ručního zpracování kamene, popularizaci tohoto oboru, udržování kamenických tradic a dalším činnostem.

Naše hlavní aktivity jsou:

- Tvorba uměleckých děl a dekorací z přírodního kamene
- Tvorba užitných prvků z přírodního kamene
- Stavební a montážní kamenická činnost
- Oprava a renovace prvků z přírodního kamene
- Výroba šperků a drobných předmětů z přírodních materiálů
- Pořádání dílen pro odborníky i veřejnost
- Experimentální archeologie a živá historie

Mise: Náš cíl je udržet tradici kamenického a kamenosochařského řemesla živou.

Chodovice 33, 508 01, Hořice v Podkrkonoší

email: taurion@post.cz - www.facebook.com/stonecutters1 - mobil:739 461 353

Básničky pro všechny lidičky

Vlastní autorská tvorba - Tereza Daňková

Začalo jaro

V přírodě začalo jarní období,
ve kterém se krajina probouzí.
I zvířátka své ospalé oči otevřou,
z hlubokého snění procitnou.

Na jaře bývá aprílové počasí,
kdy chlad s teplem zápasí.
Může se objevit na nebi duha,
která vypadá jak barevná stuha.

Jarní teplý vánek vane,
zima na zemi nevládne.
Sněhové vločky roztávají,
jarní oslavy pomalu začínají.

Sluneční paprsky nás dotekem pohladí,
na správnou jarní atmosféru nás naladí.
Z nebe padá déšť a je místy větrno,
na lesních pěšinách se vytvoří bahno.

Na louce se tráva zelená,
příroda je na změnu připravená.
Větve stromů poklidně šumí,
zvířátka porozumět si umí.

Ptáčci se vrací z teplých zemí,
mají rádi svou rodnou zemi.
Na větvích stromů prozpěvují,
ostatním zvířátkům se ukazují.

Jejich zpěv je radostný a kouzelný,
ptáci jsou pestrobarevně zbarvení.
Veverka na stromě kamarády vyhlíží,
kolem sebe se zvědavě rozhlíží.

Na jaře se slaví Velikonoce,
významné svátky v roce.
Lidé obarvují vajíčka,
která snesla slepička.

Peče se slavnostní mazanec a beránek,
zvířátka zažívají hodně radovánek.
Lidé si těsto na vdolky zadělají,
za svými příbuznými pospíchají.

Chlapci si pletou pomlázku,
dívky se nevyhnou výprasku.
Dávají koledníkům čokoládu
a barevnou mašličku na parádu.

Kluci si z košíčku vezmou ještě vajíčka,
dostanou k nim i plyšového zajíčka.
Lidé si píšou velikonoční přáníčka,
užívají si hřejivého a mocného sluníčka.

I zvířátka jarní svátky slaví,
své úkryty si v lese staví.
Na stůl ovoce nachystají,
slavnostní chod si přichystají.

Donesou si dřevěné židličky,
připraví si lžičky, nože a vidličky.
Sednou si společně ke stolečku,
přečtou si napínavou knížičku.

Zvířátka vždy na jaře divadlo pořádají,
sejdou se spolu a příběhy si povídají.
Někdy hrají vesele na hudební nástroje,
snad se dočkají i kouzelného ohňostroje.

Vzduchem létá hmyz,
je cítit vůni bříz.
V kostele zvony zvoní,
děti se venku za míčem honí.

V přírodě květiny pěkně voní,
svými vůněmi louku provoní.
Ovocné stromy krásně kvetou,
v půvabné květy rozkvetou.

Je to nádherná a velkolepá podívaná,
příroda je závojem z květů zahalená.
Na květiny zvědavě včelky sedají,
slad'oučkový med nám rády dávají.

Každé roční období je krásné,
veselé a přináší chvíle šťastné.
Proto si všímejme okolní krajiny,
pozorujme přírodu a rostliny.

SESTKÁNÍ 2025

28.

INDIANA

SETKÁNÍ

BIČAŘŮ A BIČAŘEK

Místo: Kemp Indiana, Janovice u Rýmařova

Termín: 17. května 2025

Co Vás čeká za program:

Prohlídka 3 muzeí zabývajících se bičí,
mnoho poutavých soutěží s cenami,
workshopy nejen pro začínající bičaře a další ...

VŠE AKTUÁLNÍ NALEZNETE V UDÁLOSTI NA FACEBOOKU.

Přihlášky, poprosíme, na email gin@stampky.cz

Pro zájemce možnost noclehu, jednotná cena ubytování 500,- Kč za noc.

PRÁŠK

5. ročník setkání bičařů a bičařek
Borovanský mlýn (Jihočeský kraj) 14. června 2025

Vypráskané muzeum, přednáška o Slovenských bičích,
netradiční soutěže v práskání bičem,
a další zajímavý program...

Půda plná pohádek, zvířecí farma, Sladké dobroty od Míši, ...

ZAČÍNÁME JIŽ V 9 HODIN

Přijďte si užít poslední setkání v režii spolku Keltoviny.
Na příští rok připravujeme nový projekt.

www.historiepraskanibicem.cz

ROZHOVOR

Kdo je mistr a kdo je žák? Krátký rozhovor s kovbojem Stevem

Článek napsal a připravil Martin Štulla

Jednoho krásného slunného nedělního dne jsme se s kovbojem Stevem potkali v areálu Westernového městečka Šiklův mlýn. Naplánovali jsme si, že rozhovor bude dlouhý zhruba hodinu. Přeci jenom jsme oba dva velice vytížení...

Značce George and Steve westmen's show už je ve westernovém světě v celku známá. Kolik Vás je? Kolik je vůbec žáků ve westerové škole?

V našem týmu je celkem 5 lidí.

A co se týče žáků, tak žáků ve westernové škole mám přibližně okolo 20 po celé republice. Aktivně na Šiklův mlýn jich dojíždí pět a ty pokročilejší žáky, tak ty zapojuju i do organizace, do úkolů a do příprav různých akcí. Ve smyslu toho, aby se naučili i s lidma například mluvit, získávali zkušenosti a připravovali se třeba jednou na vlastní show.

Blíží se vaše Velikonoční setkání bičařů na již zmiňovaném Šiklově mlýně, které proběhne 19. dubna. Před pár lety jste přišli s Československým bičařským trailem, který vychází z pracovních činností maďarských pastevců dobytka (čikóšů). Plánujete něco nového na letošní ročník? Na co se můžou bičaři těšit?

Setkání bičařů... To už je taková tradice, máme letos pátý výročí, což vy vlastně taky (pozn. red.: Myslí naše setkání bičařů a bičařek PRÁSK, které proběhne 14. června). Ale ten trail, to byl takovej sen udělat v rámci toho setkání soutěž úplně jinak, než to dělají ostatní. Československý trail, to je takový miminko.

Nicméně v dnešní době jsou strašně populární hry a George přišel s nápadem, že by letošní ročník mohl proběhnout v duchu hry Člověče, nezlob se. Detaily víceméně neprozradím, protože je to všechno ve fázi příprav. Uvidíme, jak se to ujme, ale já jsem přesvědčenější, že to bude velice zábavný a třeba se tahle hra u bičařů se ujme i na jiných setkáních nebo soutěžích, ať už jako hlavní či vedlejší část programu.

A celkové plány s vaší značkou do budoucna?

Ve značce George and Steve westmen's show se připravují velké plány a změny. Získali jsme schopnou manažerku a grafičku. Čeká nás masivní reklamní kampaň včetně billboardů, obnovujeme a připravujeme nový merch. Určitě se všichni mají na co těšit. Vše se včas dozvíte.

Udělám všechno proto, aby ta show, která před lety vznikla, pokračovala a mě to jenom těší. Mám okolo sebe mladý kvalitní lidi. V jednom rozhovoru na Facebooku jsem četl jednu krásnou věc, že než opravovat něco starýho, pokaženýho, tak je lepší vychovat nový lidi a s těma znova začít a mě se v podstatě splnilo, podařilo a já jsem za to strašně rád.

Držíme palce a těšíme se na další spolupráci a rozšiřování bičařského světa...

Tak my se taky těšíme na další spolupráci. Rád bych popřál úplně všem hodně zdaru a a odvahy nebát se dělat pro ostatní setkání ve kterých bude obsažena nějaká soutěž. Ať už tradiční, či netradiční, či vědomostní. Každý ať si to dělá svým způsobem. Patří to k tomu a já vám všem přeju hodně zdaru a úspěchů a budu se na vás těšit a děkuji za rozhovor.

Zhruba pětihodinový rozhovor o plánech s životem ukončil až příjezd prvního žáka westernové školy, který přijel na další lekci. Nebojte, rozhovor jsme redakčně zkrátali, abychom vypíchlí jen to nejzajímavější. Řadu věcí se dozvíte i z našich informačních kanálů.

A třeba příští rok potkáte Vypráskané muzeum opět na Šiklově mlýně 😊

Steve povídání ukončil krátkým buddhistickým příběhem...

Pluje mistr na loďce po řece.

Žák z břehu na něj volá: „Mistře, mistře, musíte jet víc doprava. Vlevo jsou přeje, utopíte se.“

Mistr nic, protože je zahloubaný do meditace.

Tak žák opět volá: „Mistře, mistře, musíte jet víc doprava. Vlevo jsou přeje, utopíte se.“

Mistr stále nic, je v hluboké meditaci.

A žák to na potřetí nevydrží, doběhne k mistrově loďce po vodní hladině a říká: „Mistře, musíte jet víc doprava, vlevo jsou přeje, utopíte se...“

Z toho plyne jaké ponaučení? Kdo je mistr a kdo je žák?

Jeňoule a Lad'oule, malí čarodějové z chaloupky uprostřed lesů

Jak chtěli pověsit řemeslo na hřebík

*Pohádku připravila Martina Kovářová
Vlastní autorská tvorba redaktorky*

Letos přišlo jaro nějak rychle.

Všude byl slyšet zpěv ptáků, sluníčko svítlo a vše krásně kvetlo. Naši dva čarodějové ovšem z toho neměli žádnou radost. Každý rok se na jaro těšili, ale letos z něj měli spíše obavu. Každý rok na jaře se koná velké setkání čarodějů, kde z učedníků se stávají mistři. A letos sám vážený Hrombura oba požádal, aby v radě zasedali a dělali hodnotící komisi. Jenže to se jim moc nechtělo. Copak oni mohou něco hodnotit, vždyť sami prošli z odřenýma ušima.

„Já bych se na něco vymluvil, třeba na nějakou nemoc.“ rozumoval Lad'oule.

„To sice nezní jako špatný nápad, ale to jsme jednou už zkusili a moc dobře to nedopadlo. To chce něco, co nám každý uvěří.“ mumlal Jeňoule.

Oba si povzdechli a přemýšleli, jak to zařídít.

Den čarodějů se ale neúprosně blížil a ani jednoho nenapadalo nic. Udělali si teplý čaj a sedli si na židličky před chaloupku, chytali sluneční paprsky a relaxovali. V tom hopkal kolem zajíc.

„Ty se máš, ty nikam nemusíš. My se tam akorát tak ztrapníme. Panečku to bude zase ostuda.“ brblal Jeňoule.

Lad'oule vyskočil ze židle a vykřikl. „No jasně! Ty si na to kápl! To je přesně ono!“

Jeňoule nechápal co se tu děje. Co má jejich problém společného s hopkajícím zajícem a jaké je vlastně to řešení. Lad'oule viděl, že Jeňoule mu moc nerozumí, a tak mu vše začal vysvětlovat. „Zajíc nemá problém, protože nikam nemusí. A proč nikam nemusí? Protože je zajíc a ne čaroděj. A když mi nebudeme čarodějové nebudeme muset nikam chodit. Žádní čarodějové, žádné čarodějné zkoušky, žádná komise. Prostě šlus, pohodička v domečku.“

Znělo to docela logicky, ale jak to jako chce udělat, když z nich se už dávno čarodějové stali. Jeňoule čuchal nějaký háček anebo nějaký průšvih, ovšem jako vždy. Lad'oule vběhl do chaloupky, chvíli tam byl hrozný randál, jak něco hledal a potom slavnostně vyběhl před chaloupku a v ruce držel velký hřebík.

„Co s tím chceš jako dělat? To jdeš něco opravovat, a to jen s jedním hřebíkem?“

„Kdepak ten hřebík je somolický.“

„Moment, myslíš symbolický? Lad'oule přikývl.“

„My se na něj totiž pověsíme!“ Jeňoule vykulil oči. Taky se mu nechtělo na noc čarodějů, ale že by chtěl dělat nějaké takové věci, to tedy ne.

„Neblázni! Tak jsem to přeci nemyslel! My na něj symbolicky pověsíme naše řemeslo. Vytroubíme do světa, že už nejsme čarodějové a že jsme šli do čarodějného důchodu.“

Jeňoule se začal válet smíchy. Jak tomuto někdo uvěří? Ale nelenili a dali se do práce. Vynosili všechny kádinky, všechny lektvary a přísady na lektvary před chaloupku. Také vynesli ven všechny knihy. Nejprve je chtěli spálit, ale nakonec se rozhodli, že vše zakopou přímo za domečkem. Udělali tedy velkou jámu, dva dny ji kopali a vše naházeli do ní. Potom ji dva dny zase zakopávali. Čarodějné klobouky a pláště schovali pod koberec a v chaloupce po čarodějných věcech ani vidu ani slechu. Občas zaťukalo nějaké zvířátko, nebo nějaký pocestný na jejich chaloupku, ale oba jim řekli, že čaroděje už nedělají. Netrvalo dlouho a vše se doneslo přímo k samotnému Hromburovi. Rozhodl se tedy, že se k nim vypraví.

To si takto Jeňoule a Lad'oule popíjeli odpolední kávičku, když v tom někdo zaklepal na dveře. Když se sami otevřeli a v nich stál samotný Hrombura, málem jim zaskočilo. Sám se pozval dál, posadil se a rozhlížel.

„Doslechl jsme se, že už neděláte čaroděje.“ oba přikývli.

„Prý jste už v čarodějném důchodě!“ rozesmál se Hrombura. Zase přikývli.

Potom Jeňoule začal. „Nás už čarování nebavilo, chceme si najít nějakou jinou to no takový tam to“ ... koktal.

„Myslíte jako práci?“ smál se opět Hrombura.

„Vy a pracovat? A kdepak vlastně máte všechny věci?“

„Prodali jsme je!“ rychle ze sebe vychrlil Lad'oule.

„Tak prodali... Hmm. A komupak smím-li se zeptat?“

„Nějakým začínajícím čarodějům, šli zrovna nedávno kolem naší chaloupky, vid' Lad'oule, a tak jsme jim všechny naše věci prodali. Jmenovali se myslím Harura a Barura, nebo tak nějak.“

Hrombura poznal, že mu lžou ale pokračoval v jejich hře.

„No výborně pánové, to jste mně udělali radost. Harura a Barura, jsou zrovna ti čarodějové, co za dva dny skládají zkoušku.“

Oba vykulili oči, to mají ale štěstí, že to takto trefili.

„No nic tak se tu mějte, já pomalu půjdu. Jen jestli mě ještě doprovodíte před chaloupku.“ Naši čarodějové měli radost, že mají tak velkou kliku a že to vše tak skvěle vyšlo. Ale bylo to vážně o fous pomysleli si, když Hrombura vyprovázeli.

„Vezmu to zkratkou tady přes les.“ a vydal se směrem za chaloupku.

„Uf!!“ odechli si docela silně a nahlas.

V tom okamžiku vytáhl Hrombura kouzelnou hůlku mávl s ní nad hlavou a svolal. „Dreky, breky, hříště, klíště ať je vše zas na svém místě. Hrombury, mordury abra dabra fuk!“ V tom se stalo něco neuvěřitelného...

Všechna hlína se sama odkopala a všechny věci se vrátily do chaloupky na své místo a z chaloupky vylétly pláště a klobouky a v tu chvíli tam stáli dva oblečení čarodějové. Hrombura přikývl, že tak je to správně a dodal. „A za dva dny se uvidíme na čarodějné noci, a to vám říkám pánové už nic na mě nezkoušejte. Stejně na vše přijdu.“ řekl a zmizel v dáli.

„Ach jo a chyběl jen malý kousek a mohlo nám to celé projít.“ Potom se oba dali do smíchu. Vždyť ono to nebude zase tak zlé. Přeci jen budou porota, a ne učedníci, a to by mohli zvládnout levou zadní. Možná...

VZPOMÍNÁME

Jan Werich – 120 let

(6. února 1905 Praha – 31. října 1980 Praha)

Článek připravila redakce

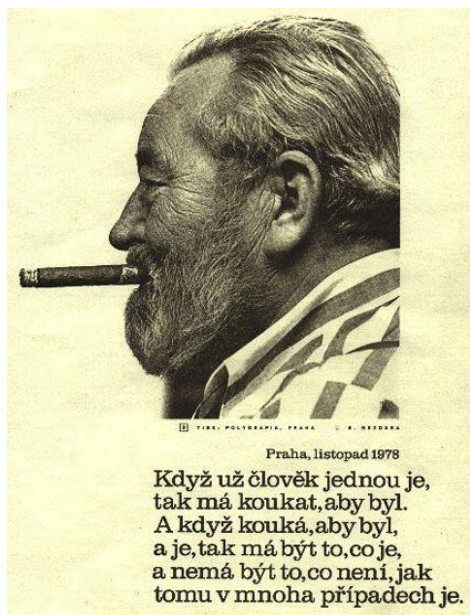
Informace čerpány z internetových stránek www.csfd.cz a wikipedia.org

Jan Werich, plným jménem Jan Křtitel František Serafínský Werich.

Jan Werich se narodil 6. února 1905 v Praze do rodiny úředníka pojišťovny. Zprvu studoval pražské gymnázium v Křemencově ulici a odmaturoval roku 1924 na reálném gymnáziu na Smíchově. Krátce navštěvoval Právnickou fakultu na pražské Univerzitě Karlově, kterou opustil po jedné státnici v roce 1927. Už od mládí se Werich účastnil kulturního života a ve 20. letech byl členem Devětsilu. Se svým bývalým gymnaziálním spolužákem Jiřím Voskovcem (a později i s přítelem Jaroslavem Ježkem) vystoupil v Umělecké besedě ve vlastní „Vest Pocket Revue“, jejíž úspěch všechny tři umělce inspiroval ke vstupu do avantgardního Osvobozeného divadla (1927 – 1938).

V tomto divadle se dvojice Voskovce a Wericha, zkracována na V + W, uplatnila jako autoři; hlavní představitelé svých her („Caesar“, „Osel a stín“, „Kat a blázen“, „Balada z hadrů“, „Rub a líc“, „Těžká Barbora“, „Pěst na oko“, „Golem“, „Nebe na zemi“, „Sever proti Jihu“, „Fata Morgana“ aj.) v zásadách poetismu, dadaismu, autorského divadla, ve 30. letech i politické satiry; textaři dodnes oblíbených písňových textů („Život je jen náhoda“, „David a Goliáš“ nebo „Divotvorný hrnec“).

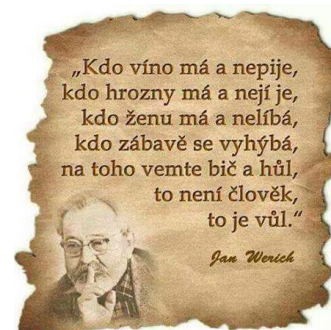

Praha, listopad 1978
Když už člověk jednou je,
tak má koukat, aby byl.
A když kouká, aby byl,
a je, tak má být to, co je,
a nemá být to, co není, jak
tomu v mnoha případech je.

Na rozdíl od Jiřího Voskovce, se Jan Werich k filmu dostal až v jeho zvukové éře na začátku 30. let. Nejdříve se oba uvedli jako konferenciéři v americké Paramount Revue (1929). I přes některé nikdy nerealizované projekty si s Jindřichem Honzlem napsali scénáře a písně pro filmy Pudr a benzin (1931) a Peníze nebo život (1932), kde Werich byl strážníkem a potulným Tondou.

Největšího úspěchu dosáhli s filmy (režirované Martinem Fričem) pro které napsali pod zkratkou Formen (s Fričem, Wassermanem či Steklým) scénáře a ve kterých byl Werich bohatým továrníkem Jakubem Simonidesem a kamelotem: Hej – rup! (1934) a Svět patří nám (1937). Sám si ještě zahrál vykutáleného trestance č. 1313 Ferdinanda Kaplana v Cikánově komedii U nás v Kocourkově (1934). Užíval též jméno J. W. Rich.

Po odtrhnutí Sudet a před blížícím se nacistickým nebezpečím se V + W s Jaroslavem Ježkem rozhodli emigrovat do USA (1939). Zde hlavně pořádali česky a anglicky zájezdy pro krajany, realizovali tisíce rozhlasových relací pro newyorský Úřad pro válečné informace (1940 – 1944) a pro anglickou BBC, namluvili svůj komentář pro film Memphis Belle (1943) a hostovali v různých divadlech (Philadelphie, Cleveland, Boston, newyorské Divadlo Alvin na Broadwayi).

Nakonec se Jan Werich vrátil 10. října 1945 do osvobozeného Československa, hrál v Realistickém divadle, s orchestrem Karla Vlacha, v rozhlase a na zájezdových estrádách. Po návratu Voskovce založili spolu Divadlo V + W, kde Werich hrál („Pěst na oko“, „Divotvorný hrnec“ atd.) i po opětovném Voskovcově odchodu do exilu.

Werich už doma zůstal a stal se hercem, dramaturgem, uměleckým šéfem (1950 – 1952) Hudebního divadla v Karlíně (1948 – 1952), vedoucím dramaturgem výrobní skupiny na Barrandově (1949 – 1952) a v Ústředím televizním studiu (1952 – 1955), hercem a uměleckým ředitelem Divadla ABC (1955 až 1959) a opět hercem Hudebního divadla v Karlíně (1963 – 1968). V další práci mu zabraňovala nemoc hrtanu a politické poměry.

V této době hrál převážně ve filmu: dvojrole císaře Rudolfa II. a pekaře Matěje Kotrby (Císařův pekař a Pekařův císař), krále Já I. (Byl jednou jeden král), rychtáře (Psohlavci), diváka (Hudba z Marsu), kapitána (Baron Prášil), kastelána Olivy a kouzelníka (Až přijde kocour) či pana Violy (Pan Tau).

Vystupoval v televizi (Medvěd, Slzy, které svět nevidí, Kočár nejsvětější svátosti, Král a žena, Uspořená libra atd.), rozhlase a namlouval loutkové filmy (Dobryj voják Švejk) a gramofonové desky (Fimfárum).

Několikrát hrál i v zahraničních filmech. Pilně rozvíjel i svoji spisovatelskou činnost. Psal např. pohádky „Fimfárum“ (1960), „Tři veteráni“ (1963), cestopisy „Italské prázdniny (1960), „Lincoln 1933“ (1990) a též paměti „Jan Werich vzpomíná... vlastně Potlach“ (1982). Jeho dcerou byla herečka a překladatelka Jana Werichová (1935 – 1981).

Získal Státní cenu (1952) za film Císařův pekař – Pekařův císař, titul Národního umělce (1963), Zlatého krokodýla (1967) a Medaili „Za zásluhy“ II. stupně in memoriam (1995). Jan Werich zemřel 31. října 1980 v Praze ve věku pětasedmdesáti let. Podle jeho námětů vznikla řada loutkových i hraných filmů.

RECENZE

Letem světem povídkami...

Článek připravila redakce
Informace čerpány od autorky povídek

Autorka Lenka Oborná se narodila v roce 1983, vystudovala Vysokou školu Polytechnickou v Jihlavě. Ve svém životě se kromě psaní věnuje financím a realitám. Pracuje na obchodním oddělení akciové společnosti. Žije s manželem a synem v Třebíči.

Světluška

Zamýšlíte se nad tím, jaký vliv má u pachatelů trestných činů genetika? Nebo nad tím, jaký by byl váš život, kdyby vám dal osud do vínku umění pyrokineze... a nenaučil vás ho ovládat?

Ať už preferujete romantiku, sci-fi, nebo horor, ve sbírce povídek „Světluška“ si zaručeně najdete příběh, o němž budete přemýšlet ještě dlouho po jeho dočtení.

V zajetí hladu

Soubor temných povídek. Najdete zde zlé síly, upíry a nešťastné rodinné dědictví. Překvapí vás důmyslnost jednoho ostrova, kde se pod pozlátkem skrývá velké tajemství. Zazijete, jaké to je v zajetí hladu, kdy jsou jakékoli šance na zlepšení zcela mizivé. Dotknete se toho největšího strachu, který můžete zažít.

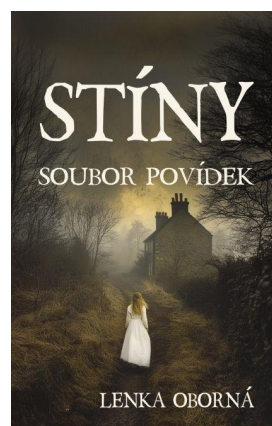
V neposlední řadě se vydáte na dlouhou a trnitou plavbu lodí.

Ať už toužíte pro dramatickém hororu, nebo sci-fi, najdete ho. Jako sluneční paprsek ve tmě, sem tam objevíte trochu naděje a lásky, které jsou jemným kořením temnoty.

Stíny

Stíny máme všichni v sobě, ať chceme nebo ne. Svádějí bitvy uvnitř nás a někdy, u někoho více, u jiného méně, vyhrávají. Obklopují nás i zvenčí, dorážejí na nás a čekají, kdy podlehneme.

Tak se pohodlně usad'te, stíny přicházejí.

**Tyto
e-knihy
můžete
nakoupit
na řadě
portálů.**

Povídkobraní

Tokaj, ukázka z knihy Stíny

Vinařská Tokajská oblast, Československo, 1939

Článek připravila Lenka Oborná

Vlastní autorská tvorba autorky

Jsem už stará žena, bohabojná, leccos jsem zažila a leccemu už nerozumím. Můj život je na vinici, zde jsem doma, v krásném kraji sladkých hroznů a vinohradů zalitých sluncem. Nejkrásněji je tam ráno, když se slunce probouzí a odráží své ještě slabé paprsky v kapkách rosy. Vinohrad mi vždy poskytne útěchu, jako by žil a promlouval ke mně. Už jako malá holčička jsem v něm trávila celé léto.

Když na podzim roku 1918 skončila Velká válka, všichni jsme si mysleli, že už bude dobře. Že už nezažijeme rabování, hlad, zimu a bezpráví. Doufali jsme v to pro naše děti, pro naše vnoučata, pro naši vesnici. V obci žijeme pospolitě a pomáháme si, naše vinice se vzpamatovaly a sklepy se začínají plnit. Mísí se zde maďarská národnost s československou.

Jsem sama, dcera žije s manželem v nedaleké vesnici, víc dětí nemám, byla jsem brzy vdova. Můj milý István narukoval v roce 1915 do Velké války a víc jsem ho neviděla, ani vzpomínku, ani hrob, na který bych chodila, nemám.

Chodím tedy do malého kostelíka na návsi, zapálím svíci a tiše s Istvánem promlouvám. Vzpomínám.

Říkal mi: „Aranko, čekej na mě, brzy se vrátím, vychováme alespoň pět dětí,“ a radostně se se mnou točil po světlici. V té době jsem už pod srdcem nosila llonku, István se to nikdy nedozvěděl, tehdy jsem to nevěděla ani já.

V době před propuknutím další války jsem si ještě myslela, že bych se mohla znovu vdát, vyvdát nějaké děti a na stará kolena mít o koho pečovat a s kým uléhat. Stříbra jsem ještě ve vlasech mnoho neměla síly a lásky však na rozdávání.

Jenže podzim roku 1939 přinesl nové starosti. Začíná další válka, v první chvíli se nás nedotýká. Klid netrvá dlouho. Muži chodí z hospody s novými informacemi, tam někdo přečte něco v novinách, tu zaslechne něco v rádiu, tu přijede příbuzný a hlásí, co viděl a zaslechl. A tak čekáme. Není kam jít, žijeme ze dne na den.

A muže, ty, co naše ženy vychovaly bez otců, nám znovu odvedli. Zbývá jen otupělost, žít dál, některé z nás to ale nezvládnou. Kámen na srdci je větší než touha po životě než možnost v životě setrvat. Přišli o všechno, muže doma nemají, dcery jim osud nedal a syny jim odvedli. Nad ránem plula jejich těla v řece kolem vesnice. Těla žen, kterým sebrala válka všechno. Co první začala, druhá dokonala.

Na jaře 1939 vtrhli do vesnice maďarští vojáci, šli od chalupy k chalupě. Vzali si, co chtěli, jídlo, víno, dívky, koně, prasata i drůbež. Celá vesnice je obsazená.

Chudák sousedka Jolana! Muž narukoval a v chalupě je sama se třemi dcerami a malým Vojtíškem. Nacpali se k ní dva vojáci. Dcerky schovala do komory, jak dlouho je tam udrží?

Jak dlouho udrží muže v kuchyni u kamen? Až vypijí všechno víno a dostanou chuť na mladé slečny?

Starý vinař László je válečný veterán, nohu má dřevěnou, většinu času tráví ve velkém vinném sklepě pod chalupou. Dnes večer se v jeho sklepě sešla většina z jednotky vojáků, berou si nejlepší vína, až jsou pořádně opilí. Nechá je tam a zamkne se ve světnici. Ráno moudřejší večera.

„Kéž by s nimi celý sklep shořel,“ mrmlá si pod fousy v neklidném spánku.

Uplyne pět dní, pět dní utrpení, vojáků je dvakrát více než obyvatel vesnice. Žádná dívka se neschovala, ani staré ženy, já jsem také neunikla jejich chtivým pařátům, na mě už nezáleží. Opilí vojáci, povzbuzení absencí jakéhokoli práva, se na obyvatelích dopouštějí hrůzných zločinů.

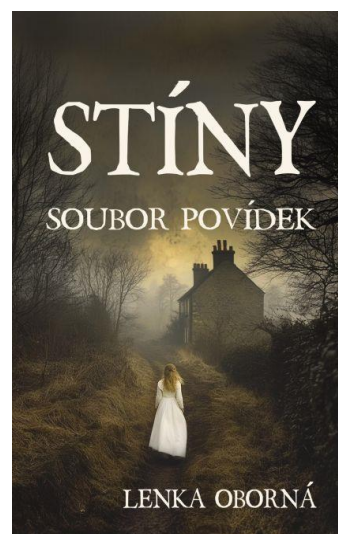
Ženy, které byly nejvíce rády, že mají dcery, nyní společně s nimi visí na půdách. Nechtěly zažívat ty příšerné věci, ani jim přihlížet. Některé dcery, i přes to, co zažily, plakaly, matky jim přikázaly dát kolem hlavy oprátku a stoupnout si na židli. „Věřte mi, děvčátka, budeme spolu, bude nám líp, tady nás nic dobrého nečeká.“ K milosrdnější řece se už nedostaly, nesměly z vesnice. Ženy zvolily horší smrt, viděly ji jako jediné východisko.

Nejhorší je velitel. Trestá i své muže, pokud nechtějí týrat obyvatele, prostě je zastřelí. Takto zastřelil už osm svých vojáků, vlastní muži se ho bojí. Jen jeden nejbližší jako by s ním srostl, zarostlý v obličejí i na hlavě, pravý opak vždy hladce oholeného velitele. Ale k činu se oba mají spolu, se stejnou chutí.

Za vesnicí se vrší mrtví, ženy, děti. Na cestách stojí stráž, nikdo nemůže do vsi ani ven. Starému Lászlóvi se rodí v mysli plán.

Otráví velitele, pomůže od utrpení obyvatelům vesnice a třebaš při tom sám i zemře, na jeho životě nezáleží. Na duši nepomyslel.

Ze sudů s nejlepším vínem, kterého už nezbylo mnoho, naleje do karafy a přidá jed, získal ho od lékárníka ještě za první války, když přišel o nohu. Chtěl ho použít pro sebe, kdyby snad už bolest nemohl snést. Málem na něj zapomněl. Nyní odvede svoji službu.

Večer, když se utýraná vesnice skládá k neklidnému spánku a vojáci míří do sklípku, nechá karafu u sudu.

Zpoza dveří pozoruje, co se bude dít. Muži si karafu podávají, i velitel si notně přihne, potom ji dolijí ze sudu a dál hodují. Spokojený László se odebere na kutě. Tak klidně už dlouho nespal.

Teprve nad rozbřeskem se odváží nahlédnout do sklípku, pod stolem leží velitel a tři další vojáci. Potichu, zadním vchodem, zburcuje sousedky, aby mu s těly pomohly. Odtáhnou je na zahradu, pod hnůj, který se tu vršil celou zimu.

Začíná svítat, vojáci dostali rozkaz se stáhnout a vrátit na území Maďarska. Celá vesnice jejich spěch zpovzdálí pozoruje. Muži startují auta, motorky, chystají ukradené koně. Velitel vyjede na koni před nachystanou karavanu a křičí rozkazy.

Starý László nevěří svým očím, dělá se mu mdlo, je bledý, jako by viděl ducha a poroučí se k zemi. Velitel se u sotva probírajícího se staříka zastaví.

„Myslel sis, že vyhraješ?“ křičí. „Tušil jsem tvoji zradu, lidi jako ty dávno znám, poslal jsem do sklípku svého bratra, jsme si k nerozeznání podobní. Oholil se, ostříhal, můj společník, pamatuješ si na něj?“ V očích měl ďábelský lesk a touhu po pomstě, nic lidského v nich László nezahlédl. „Když se bratr v noci nevrátil, věděl jsem, že jsem tě odhadl správně.“

László ležel na zemi, sotva při smyslech a nebyl schopen slova. Velitel přikázal muže svázat, pověsit na nejbližší strom a vesnici vypálit.

Jednotka odjela. Vesničanům se podařilo některá stavení díky blízkosti řeky zachránit. Dodnes se ve vsi traduje příběh o ďábelském veliteli, který přijel se svým mužstvem obsadit vesnici. O zvěrstvech, která se svými muži páchal, o těch svědčí i malý hřbitov za vesnicí, který přežil vlastní smrt.

V jasné noci, při úplňku, někdy obyvatelé vídají u hřbitova mlžnou kulhající postavu dobráka Lászla, který nemůže najít klid.

Americká občanská válka (12. 4. 1861 – 9. 4. 1865)

Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z mojemincovna.cz, wikipedia.org a cacwa.cz

Velmi nelítostná a krvavá občanská válka v Americe vypukla roku 1861. Předcházely jí velké politické rozbroje především kvůli otrokářství, následovalo odtržení jižních států od severních. Do bojů jižní Konfederace proti severní Unii zasáhly také Češi.

Za oceánem totiž v té době žily desítky tisíc Čechů, kteří se rozhodli opustit Rakousko-Uhersko a za oceánem zkusit dosáhnout amerického snu. Nebyli žádnou výjimkou, do Spojených států tehdy proudily davy přistěhovalců z celé Evropy. Nejsilnější česká vlna za velkou louži zamířila v 50. letech 19. století.

Jejich hlavním cílem byl sever, nejvíce se jich zabydlelo v Chicagu, takže bylo logické, že se v občanské válce ocitli na straně protiotrokářské armády. Přes relativně vysoký počet krajanů nevznikla žádná ucelená česká jednotka, s jakými se setkáváme třeba u Němců nebo Irů. Čechy tak najdeme roztroušené po mnoha různých jednotkách. V seveřanské armádě získali někteří krajané důstojnické hodnosti. Například jindřichohradecký rodák Antonín Pokorný udělal kariéru v několika newyorských jednotkách a skončil jako podplukovník. Další se vyznamenali jako dělostřelci nebo infanteristé.

Čechy bychom našli i na jižanské straně, ale nebylo jich zdaleka tolik. Větší množství krajanů žilo v Texasu, ale na rozdíl od bojovníků Severu se tolik neztotožňovali s cíli Konfederace a spíše se odvodům vyhýbali, případně dezertovali. Největší skupina texaských imigrantů, čtrnácti mužů, sloužila v kumpanii jedné texaské legie.

Občanská válka v Americe, ve které navíc bojovali krajané, zajímala i obyvatele českých zemí. Americký vzor svobody a federace byl něčím, na co slyšeli emancipující se Čechové v Rakousku-Uhersku. A ani během války neustal jejich příliv za oceán.

Válka skončila vítězstvím Severu, který byl lidnatější i průmyslovější. Spojené státy tak zůstaly jednotné a zrušily otroctví. Pomohli k tomu i čeští bojovníci.

Americká občanská válka je jednou z historických oblastí, které se věnuje řada nadšenců u nás i ve světě. V šedesátých letech 20. století začaly v USA vznikat kluby přátel občanské války, které si kladly za cíl znovu oživit a předvést (reenact) válečné období. Toto hobby se postupně dostalo i na starý kontinent a v roce 1991 se k dalším evropským klubům oficiálně přidala i Československá asociace americké občanské války (CACWA - Czechoslovak American Civil War Association) a později přejmenovaná na Českou asociaci americké občanské války (CACWA - Czech American Civil War Association).

Jejich hlavní aktivitou jsou rekonstrukce bitev a potyček občanské války, pořádání táboření a výcviků. Někteří z jejich členů se také zabývají historickým pozadím války a účastí českých krajanů, zkoumají dobový vojenský život či jednotlivé bitvy a tažení. Rovněž se snaží podílet na osvětové a přednáškové činnosti.

V průběhu kalendářního roku pořádají několik pravidelných výcviků a navštěvují akce organizované jinými kluby u nás i za hranicemi. Hlavní akce bývá zhruba v polovině září, přičemž se ustálila praxe, podle které ji každý sudý rok pořádá na českém území přímo CACWA, zatímco každý lichý rok vyjíždí na velkou bitvu do zahraničí. Některé z reeactingů pořádaných asociací (především v letech 2001 a 2012) byly s ohledem na počet účastníků zdaleka největší, jaké se dosud v ČR pro období občanské války podařilo uspořádat. Cesty na významné zahraniční akce jsou motivovány především tím, že se zde mohou zapojit do výcviku a rekonstrukce boje nejen na úrovni rot, ale i batalionů, navázat kontakty na kluby ze zahraničí a získat zde inspiraci, jak tento koníček dělat ještě kvalitněji.

Kromě běžné reeantorské činnosti se snaží mapovat osudy stovek českých emigrantů, kteří se zapojili do válečného dění. Z velké většiny bojovali na straně Unie. Nejpočetnější skupina z nich bojovala v řadách 26. wisconsinského dobrovolnického pluku pěchoty, další pak najdeme například v 22. iowském, 4. missourském a dalších plucích. Válečné cíle Konfederace byly většinou českých přistěhovalců cizí, a tak se mezi krajany na Jihu setkáváme se snahou vyhýbat se odvodu a s vysokou dezercí.

Vzhledem k těmto faktům se CACWA zaměřuje primárně na 26. wisconsinský pluk, konkrétně na kumpanii F. Druhou hlavní složku našeho klubu tvoří dělostřelecká baterie Wiedrich's Battery, vybavená přesnými replikami 3-Inch Ordnance Rifle, jednoho z nejpoužívanějších druhů děl v občanské válce. Na jihu naši členové představují 5. texaský pluk. V případě potřeby je i většina našich severánských členů vybavena konfедераčními uniformami.

Více informací naleznete na www.cacwa.cz

Šumvaldský vodník

*Pověst vybrala Věra Melicharová
Informace čerpány z pověsti z Uničovska*

Obec Šumvald leží v severní části Hornomoravského úvalu na Uničovsku. Na severu je ohraničena výběžky Hrubého a Nízkého Jeseníku. Má protáhlý tvar, rozkládá se po obou stranách potoka Dražůvky v nadmořské výšce 265 m (měřeno dle prahu kostela). Katastr obce má celkovou výměru 2099 ha. V roce 1971 byl k Šumvaldu připojen Břevenec ležící při silnici ze Šumvaldu do Horního Města a dále do Rýmařova. Břevenec leží v nadmořské výšce 310 m a rozloha jeho katastru činí 615 ha. Nepřehlédnutelnou součástí šumvaldského katastru je velký rybník, k němuž náležejí menší rybníčky. Celková rozloha vodní plochy je 60 ha. Rybník má již svou úctyhodnou historii, nejstarší zápis o něm je v zemských deskách již z roku 1569. V průběhu dějin byl několikrát zrušen, ale vždy obnovován.

V Šumvaldě býval ještě v minulém století velký rybník Proto se v Šumvaldě tak dlouho udržel hastrman. Byl prý to chlapeček oblečený v zeleném kabátku. Lidé ho poznávali

podle toho, že mu vždy z levého šosu kapala voda. Spával prý v hlubinách rybníka a na číhanou zacházel po Oskavě až k Hradci a odtud po vodě až k Plškovu mlýnu. Hastrman sedával nejraději na vrbách při Oskavě a pilně šil či předl, a přitom rád dopaloval jiné. Jednou rozházel sedlákům kopyky sena, podruhé dával žencům do pitné vody hlísty, jindy zase kalil vodu ve studánce...Největší moc měl ve vodě, a to zvláště o polednách. Malé děti i dospělé lákal k vodě všelijakými tretkami, pentličkami a cetkami, ale i botkami a kusy šatstva, které rozvěšoval na vrbové proutí. Kdo se v těch věcech zhlídl a některou si přisvojil, propadl navždy vodníkovi. Hastrman prý ho stáhl do hlubin, jeho duši dal do hrnku pod pokličku, a už ho nikdo víc neviděl.

Psí kostelík.

*Pověst vybrala Věra Melicharová
Informace čerpány z pověsti ze Štramberka*

Na témže jihovýchodním srázném svahu Kotouče, kde ještě do konce minulého století byla pověstná Čertova díra, dokud úporným lámáním kamene nebyla zničena, však více k východu je malá, pěkně klenutá jeskyně na způsob kaple s třemi kulatými otvory, z nichž dvěma dolejšími rozkošně malebný pohled do údolí, na usměvavý Frenštát a Radhošťské pásmo Bezkyd s jeho severním předhořím Červeného kamene, i na Peklách a Štramberčíku.

Jeskyňka má jméno "Psí kostelík". Jak k němu přišla? Vypravuje se, že v této jeskyni scházivali se rádi denně se svými psy pasáčci, kteří tu kdysi, dokud ještě Kotouč a jeho okolí bylo v neporušené přírodní kráse, na mírnějších východních stránkách Kotouče a s ním sousedících půvabných Horečkách za hřbitovem pásávali ovce a kozy. Pasáčků, besedujících pod klenbou jeskyně v sedu a ležmo, viděti zdola v údolí nebylo, jen jejich psíky ovčácké, kteří vykukovali okrouhlými otvory jeskyňky do krajiny a štěkotem upozorňovali na sebe lidi dole na polích pracující, takže se zdálo, jako by jeskyně ta jen samými psy obydlena byla. Proto název "Psí kostelík".

80. let vylodění v Normandii 3.- 8. 6. 2024

Článek připravil Vojtěch „Bohr“ Srb
Zpracováno z cest a vlastních zážitků autora

Wisnar je cestovka z Kopřivnice vyslala 3 busy po 60 ti lidech cca 180 lidí. Ale pěkně od začátku. Již minulý rok Laskonka navrhla jet do Normandie s Mi Ji a Vosami. Měli jsme dokonce zamluvené ubytování. Nakonec z toho sešlo kvůli financování a času. Tak mi Jarda od Piotra doporučil cestovku. Sám jet nechtěl. Zlámal jsem k sobě Radara. Zaplatili jsme cestovce 13 000,- (za cestu a 3x ubytování se 3x snídaní). Honza mi dal pro Radara kartičku v angličtině, kdyby se ztratil. Nedařilo se mi zmluvit Mont Saint Michelle vstupenky, až starému Michalovi.

Jedeme v pondělí v noci 23.45. Domluvil jsem Michala, že nás tam odveze. Jako na potvoru v sobotu volá Michal, že Radar zkolaboval? No, co se dá dělat. Pojedu sám. Naštěstí se Radarovi udělalo lépe a razíme.

V pondělí ráno ještě balím. V půl 9 večer na mě čekají v autě u výměníku i se Zdeňkou. Cesta je v poho. Stavíme na pumpě u Bystřice. WC nefunguje. Nevadí. Kafe a jedeme dál. V Praze nás Michal vyhazuje na Opatově a vrací se do ČB. Laskonka mi říká. Neber si toho moc na sebe, bude teplo. Bylo 9°C a málem jsem klepal kosu. Čekáme cca hodinu, než nám to pojede. Opatov je okraj Prahy jen sídliště. Je to díra světa, kde lišky už chćíply! Šli jsme k metru, kde bude asi nějaká civilizace. V podchodu si dáváme pizzu a hned u Radara byl UK a chtěl peníze! Prdlajs. Sedli jsme si pak za roh k otevřené hospodě a dali si nealko pivo. Vedle seděl vožralej Čech a objímal se s vožralým Rusákem. Přišel druhý pár s kufry. „Vy jedete také do Normandie?“ „Jasně“. Tak fajn nebudeme tu sami. Vožrala šel konečně domů a Rusák se vrátil, pochcal lavičku a pak si na ní sedl a spal. Konečně jdeme společně s párem na sraz. Čekalo tu hrozně moc lidí. Alespoň jsme měli jistotu, že to odtud pojede. Máme bus č.2. Ráno přijely 3! Dva busy Oceláři Třinec (Rudý ďábel) a jeden bílý z Tišnova. Radar nám vzal podhlavníky, jinak bychom tu cestu nevydrželi. V půl 2 stavíme na okraji v Plzni a razíme přes celé Německo a Lucembursko do Belgie. Cestou jsem pozoroval hrady. Jeden byl obzvlášť pěkný **Neuleiningen**. Jak jsem si ho hned našel.

Na pumpě za hradem jsme šli s Radarem za 1 EUR oba na WC! Pouštěli nám pro navození nálady krásný válečný film o Ardenách. Později jsem si ho koupil (Chorche mi poslal Nejdelší den). V Lucembursku přejíždíme Rýn a město Schengen. Bohužel není nic moc vidět.

Tady máme první zastávku v **Bastogne**. Při Ardenské operaci Němci zaútočili třemi proudy. Joachim Piper byl tankové eso, vedl pravé křídlo. Bylo to o Vánocích, kde americké jednotky odpočívaly a doplňovali se nováčky co ještě ani jednou nebojovali. Ustupující Američani se zastavili v Bastogne, kam byla poslána 101 výsadková. Kluci chtěli do Paříže, že si zapaří a místo toho je

vyhnali bez oblečení a zásob na náklad'áky. Cestou si posbírali od ustupujících jednotek oblečení do zimy, zásoby střeliva a jídla. Pak Němci obklíčili město a jeli dál. Za velitelem Mc Auliffem přišel skopčák s kufříkem, aby kapitulovali. Rozespálý Mc Auliffe řekl pouze „Nuts“. Baví mě, že to překládají každý jinak. Jedni říkají, prdlajs, trhni si, di do dopr.... aj.

Z města vidíme krásně opravenou městskou bránu a kostel. Jedeme k 5 let starému muzeu **Bastogne War museum – Mardasson**. Hned za ním je památník padlým. Jdeme do muzea. Za vstupem je WC. Tam všichni hned zamířili. Za závorou nás vítá první M4 Sherman. Radar mě musí hned u něj vyfotit. Těch bude ještě ve Francii až až. Muzeum je obrovské. Vejdou se sem i s další technikou jako Jagdpanzer 38(t) Hetzer (Sd.Kfz. 138/2) byl německý stíhač tanků, Kübelwagen KdF 82 (nazývaný také, Kad'our či jen VW 82) je lehký vojenský osobní automobil a další prostřelený Sherman. Jedna expozice je věnovaná 101 výsadkové. Mám doma 10 dílů Bratrstva neohrožených. Dokonce i knížku. Tady jsou už jako staří, kteří přežili. Spousta fotek a karikatura Mc Auliffa jak nakopává prdel skopčákovi a řve Nuts! Upomínkových předmětů je tu celá řada, že si ani nemůžu vybrat. Nakonec kupuji kšiltovku 80 let vylovení Bastogne, pohled a 2 bankovky. Jednu s Pattonem jako dolarovku a druhou 0 EURovku. Tu nakonec dávám Hance. Radar si také něco kupuje a pamětní minci. Vyjdeme z muzea a jdeme k památníku. Průvodce si nás dal do skupiny na Whats appu a už nás volal. Tak jen rychle foto. Máme dva řidiče. Hlavního

protivného tlustého a hubeného (Karla) docela v poho. Míříme na náměstí do města, kde stojí M4 Sherman a **památník generála Mc Auliffa**. Musím se u něj vyfotit. Na náměstí je Kavárna Nuts! Kde generál ložiroval. Všude jsou vlajky a poděkování. Poslední zastávka jsou **Barracks** – kasárna. Dnes museum (nešli jsme), ale na nádvoří je tank Sherman M4A2E8 Fury. Je zde krásný plakát, jak Patton se ptá Mc Auliffa „Where we seid Nuts?!“

Průvodce nám chce ukázat krásně opravený Panzerkampfwagen V Panther Ausf. D v **Houffalize** č.111, který spadl z mostu do řeky. Po válce ho vylovili. Dlouho tu stál. Až nedávno ho Muzeum v Bastogne opravilo. Nyní je zastřešený a krásně namalovaný. Leží tu i letecká puma.

Poslední zastávka je **La Gleize**. Stojí tu PzKpfw VI Tiger Ausf. B (Königs Tiger II). Za ním je malé muzeum (zavřeno). Tak se podívám ke kostelu. Odtud se dá celá situace nafotit. Jeden kluk si vzal metr, aby si přeměřil rýhy po granátech. Seděl s tátou a strejdou napravo před námi. Později jsem nasbíral staré fotky z městečka i muzea a dal si to do albumu. Už pro dnešek konec. Naštěstí máme hodně jídla sebou. Po cestě při pauze si dám poprvé kafe v busu u tlustoprda. Ostatní kupují pivo v plechovkách jako trhlí. Projíždíme Ardenami okolo **Chateau Froidcourt** na spaní do Amiensu. V Belgii mjíme Lutych a Chartleroi. Tady jsme vystupovali s ND.

V Amiensu bydlíme v Campanile, motorestu jako je vedle F1. Už je dost pozdě a do města je to 6 km. Je to daleko, už nebude jezdit ani bus. Radarovi je blbě. Dojdu přes silnici pro piva do obchodáku. Kupuji jedno v láhvi silné a v plechu jako Molin Rouge. Radarovi slabé. Nasype si magnézium. Po večeri a pivu jdu ven. Třeba budou lézt střevlíci. Místo nich přijel bus sportovců. No nic. Spí se nám dobře.

Ráno je snídaně v půl 7. Přicházíme již v 6.00. Je tu srandovní Funéz. Odkud jsme? Čechy tu ještě neměl. Jak se řekne „dobrý den“ a „děkuji“? Pak se začali trousit další. Koupil jsem si speciálně do Francie 2 trička. Se Spytfirem (mám dnes) a mariňácké. Funéz je tak roztržitý, že jak rozhazuje rukama vysypal všechny karty od pokojů, které mu lidé nosí.

Dnes jedeme na pláži. Je 5.6. Ptal jsem se proč né 6.6. Průvodce mi řekl, že 6. bude všude zavřeno a kvůli oslavám bychom se tam také nemuseli vůbec dostat. První je **Pegasus Bridge** v **Beonville**. Je tu úžasná atmosféra. Bus nás vyhodil na hlavní ulici a odhučel. Všichni klopýtali k prvnímu mostu. Byla tu kavárna, jako první osvobozená budova při vylodění. Má uvnitř plno medailí, aby se dochovala dodnes. Mimo jiné tu zemřel Tom Hanks ve filmu Zachraňte vojína Ryana. Osvobožovala to Britská výsadková armáda v kluzácích z papundeklu. Jeden je v muzeu. Majoru Howardovi řekli, braňte ho do příchodu posil. Všude jezdili chlapi na jeepech a dalších vozidlech v uniformách. Fotil jsem snad všechno. Za mostem mě Radar vyfotil s bustou majora Howarda. Mezi mosty bylo Muzeum Pegasus bridge, kde stojí starý zvedací most. Probíhaly tu velké oslavy. Svezli proto 3 busy veteránů z vylodění snad z celého světa. Ostatně je to už poslední možnost. Bylo jim všem okolo 100let! Celý den probíhaly oslavy z různých koutů Normandie. Ruský velvyslanec ve Francii (takový mladý chlap, ani nevypadal jako Rus) odpovídal s úsměvem na dotazy 3 novinářů proč nepozvali Putina. Po hodině debaty mu tuhl úsměv. Během oslav zemřeli 2 veteráni a 1 se tu oženil. Takže 2 pohřby a 1 svatba. Ten jeden 105 letý zemřel v letadle ze Států. Doktor mu říkal, že to jeho srdíčko nemusí vydržet. Druhý 102letý sice dorazil do Francie, ale asi emoce nebo co, to také nevydržel. Za to 99 letý si vzal 92 letou. To by byl námět na román jak z červené knihovny. Poznali se při vylodění a pak žil každý

jinde. Byli neustále v kontaktu. Když jim zemřeli jejich blízcí, tak se tu vzali! V Pařížské Invalidovně probíhaly oba pohřby a svatba (ostatně jsme to zažili). Oba pak pohřbili blízko pláží. Vraceli jsme se s Radarem k mostu. Byla tu velká skupina, bohužel to nebyl náš bus. U sochy dudáka (bylo narváno). Postavili jí na počest prvního dudáka, který vyhrával a major Howard věděl, že už přicházejí posily. Sraz byl nahoře za kruhákem. Jenže bus nemohl zastavit. Tak jsme mohli nastoupit až na druhé straně kruháku. Za námi v buse sedí 2 kluci v uniformách z II. sv. války. Byli to Chorche a Piti (pozdější Bands of Kokots). Živíme se Radarovými zapečenými toasty.

Další zastávka je v **Lion-sur-mer**. Památník a tank Churchill Avre. Je to jedna z Howardových legráček. AVRE měl krátkou hlaveň na prostřelení bunkrů. Náboje nazývali „popelnice“. Další z legráček např. pokládal na písčité pláže koberec z latěk, další byl plamenometný, jiný sloužil jako most přes protitankový příkop a na jiný vyjel tank na jeho záda a přeskočil vysokou přístavní zeď atd. Nejvíce se osvědčil DD tank s plentou okolo sebe, který mohl i plavat. Šel jsem vyfotit moře. V dále bylo vojenské plavidlo, Piti se ptal, co je to za loď? „Asi rybářská!“ Cha. Vyfotil jsem pak Chorcheho a Pitiho u tanku a pak jsme se vyfotili všichni i s vlajkou Normandie. Ostatně odtud pocházel Normanský vévoda Wilém Dobyvatel. 1066 dobyl Anglii. V Bayeux byla ta známá tapisérie.

Během cesty do Arronmaches jsme viděli plno zámek jako: **Amblie, Creuli, Creulet, Meuvanes, Carrefour, Ravenoville** aj. V **Arromanches-les-Bains**, byl jeden umělý přístav Mulberry (moruše). Druhý byl na pláži Omaha později zničen bouří. Britové postavili obrovské plovoucí betonové kesony, které poté, co byly odtaženy z Anglie, musely být sestaveny tak, aby vytvořily stěny a mola. Jednalo se o pontony spojené s pevninou plovoucími silnicemi. Dodnes zůstávají některé na pláži a další lze vidět dále na moři. K 12. červnu 1944 bylo vyloděno více než 300 000 mužů, 54 000 vozidel a 104 000 tun zásob. Během 100 dnů provozu přístavu bylo vyloděno 2,5 milionu mužů, 500 000 vozidel a 4 miliony tun materiálu. Nejvíce byl přístav využíván v posledním červencovém týdnu roku 1944. Během těchto sedmi dnů přeprava přes Arromanches přesáhla 136 000 tun nebo 20 000 tun za den. Už na parkovišti jezdily jeepy. Jsou tu dvě muzea jedno u pláží a druhé 360' na kopci. Navštívili jsme to druhé. Bylo to vlastně kino s muzeem. V shopu jsme si koupili s Radarem stejná trička s vyloděním, pohledy a magnetku.

Během dne (to jsme bohužel neviděli) zde probíhaly oslavy. Prolétala tu letadla vypouštějící trikolóru a vyzvedávání lidí helikoptérou, či výsadky. Dole u pláží lidé slavili v kostýmech a uniformách. Hrála tu skotská dudácká kapela. U tanku M4A2 Sherman tank "Berry-au-Bac" z 2. obrněné divize generála Leclerca, bylo studio odkud se přenášely projevy. Na plážích se projížděly jeepy. Pro nás ale bylo nejdůležitější, že jsme zde měli **Bobří vlajku**, a tudíž máme důkaz, že **Bobři dosáhli Atlantiku!** Vypral jsem vlajku v louži mořské vody. Nechtěl jsem totiž riskovat, že mi odplave do moře. Jeden pán nám udělal společnou fotku a pak jsme se ještě zvěčnili u jeepu.

Jedeme dál na baterie **Longues sur Mer**. Bylo tu 6 velkých bunkrů, které měly děla ze Škodovky. Bunkry byly přesně na rozhraní pláží Gold a Omaha. Za bunkry se nacházel tábor s českou vlajkou. Psal jsem Wikimu (hrajeme spolu na kytaru) kde je? Celou dobu jsme se mýjeli a nesetkali se. Nejstarší pán došel až hodně dozadu na pozorovací bunkr. Zahrál si ve filmu Nejdělsí den. Průvodce pánovi psal. Měl zpoždění ¼ hodiny.

Čekalo nás to nejdůležitější z dnešního dne, a to krvavá Omaha. Dojeli jsme na pumpu. Bylo tu plno jeepů a dokonce sanitní vůz. Hned nás s Radarem napadla písnička od Elánů Sestřičky z Kramárou. Znělo to asi takhle:

„Sestřička z Kramárou,
bodlo ji pár komárou,
sedla si na jehlu
infikovanou...“

Pak už to byl jen kousek na kruhák **St. Laurent** a dál už musíme 2 km pěšky. Sjeli se sem snad všichni policajti z celého kraje na motorkách. Občas doprovázeli nějakého papaláše na pláž. Na kopci byl zámek s válcovou baštou. Líbilo se mi, že všude viseli vlajky. Došli jsme dolů a **Muzeum Omaha** je otevřeno. Před ním, jak jinak, Sherman. Muzeum mělo různé figuríny. Radar se musel také dát vyfotit. Byly tu válečné francouzské bankovky, množství vylovené zrezlé techniky i zbraní. V shopu jsem si koupil 3 samolepky (dal jsem je Hance) a pohled. Radar už nevím. Koukám všichni z busu jsou pryč? Napsal jsem na Whats app průvodci kam teď? Prý máme jít na pláž. No tak jdeme. Vše už je připraveno na hlavní akci s potentáty. Jsou tu všechny vlajky. Dokonce i Ukrajinská! Památník má znázorňovat vlny. Sundal jsem si boty a šel si opláchnout nohy do Atlantiku. Je to můj osobní žertík, že následovala fotka chcíplého kraba....nevydržel?! Sbírali jsme s Radarem kamínky a mušle na památku. Zajímavé bylo, že jsem našel kamínek a Radar našel druhý kus toho samého?

Vracíme se ke kruháku a jedeme do **Colleville-sur-Mer**. Je tu americký hřbitov, ale tam nás nepustí. Přiletí Biden. Tak stojíme u **Muzea Overlord**. Je tu hodně techniky tak např: M4A1 Sherman, M32B1 Sherman (mostní vyprošťovací), německé dělo Flak 36, Sexton, Tobruk (minomet). Dovnitř už není čas. Tak jen nakoukneme. Vedle muzea je tábor. Lidi brblají, že nás nechtějí pustit podívat se na techniku. U stánku si kupujeme pivo, abychom měli na památku kelímek 80 let výročí. Před námi jeden blb vykoupil poslední bagetu.

Poslední dnešní věc je německý hřbitov **La Cambe**. Je to úplně jiný hřbitov než ten americký s bílými kříži. Takový lesopark s ústřední mohylou a pod každým větším z 5ti kříži je hromadný hrob 50ti lidí. Jen malé destičky mají pod sebou 2 lidi. Chytrák v kožené bundě, na hřbitově strašně nadával na svou ženu, že to je slepice! Pak dal centy na hrob tankovému esu Michaelu Witmanovi, který zle zatopil s pár tygry angličanům u Caen. Nakonec ho dohnal francouzský odboj a hodil mu do domu Molotovův koktejl. Nyní už je hodně pozdě a nás čeká dlouhá cesta do **Vitre**. Bydlíme v hotelu Ibis v Bretani. Přijeli jsme v půl 12 v noci. A ráno v 8.00 zase odjezd. Radar je grogy. Ještě se dívám na televizi. Vykoupat a spát.

Pokračování příště...

Ježci - kdy potřebují pomoc

Básničky pro všechny lidičky

Vlastní autorská tvorba - Tereza Daňková

O zakleté princezně Jasmínce

V zámku žila spanilá princezna,
která se jmenovala Jasmína.
Jasmína byla veselé děvčátko,
nemračila se ani drobátko.
Teď je ovšem prokletá,
zlým začarováním zakletá.

Když jí bylo šestnáct let, kletba se naplnila,
dosud se z věčného spánku nevzbudila.
Čarodějnice princezně krásu záviděla,
proto se v jejím životě náhle objevila.
Čarodějka království kouzlem začarovala,
poté se z jejich neštěstí zaradovala.

Začarovanou růží hůlkou vykouzlila,
aby se o její trn princezna poranila.
Jasmínce se kouzelná růže zalíbila,
její vůně ji velice okouzlila.

Následně se o pichlavý trn píchnula,
navždy hlubokým spánkem usnula.

Spolu s ní usnulo i celé království,
postavit se čarodějce je bláznovství.
Je zlomyslná a mocná, lidé se jí bojí,
vzepřít se jí je těžké a život to stojí.

Komu se podaří princeznu osvobodit,
z věčného hlubokého spánku probudit?

Jen polibek z čisté lásky Jasmínu vzbudí,
i její království z temného kouzla vysvobodí.
Také je potřeba porazit zlou čarodějnici,
poslat ji ven z království až za hranici.
Dokázat jí, že skutečná láska existuje,
že je to pouto, které dobro následuje.

To ovšem nezvládnou namyšlení princové,
kteří touží jen po moci a jsou to lotrové.
Takoví se v kámen nadobro promění,
žádné sliby na tom nic nezmění.
Jen člověk, který doopravdy miluje,
věrnost a lásku druhému dokazuje.

Není důležité, co kdo vlastní,
jen to, že jsou lidé spolu šťastní.
Umí si navzájem pomoci,

veškeré starosti přemoci.
Jsou tu jeden pro druhého,
dají mu část srdce svého.

Ve vedlejší zemi žil hodný král,
který se nikdy ničeho nebál.
Král Michal se do princezny zamiloval,
když se na její obraz hluboce zadíval.
Rozhodl se Jasmínu zachránit,
z kouzelného zakletí ji vymanit.

Prosekal se houštím, našel princeznu,
vedle ní ale i ošklivou stařenu.
Měla zlé oči a staré vráscitě tváře,
král nad ní zvítězil v plné čáře.
Jaká síla čarodějnici přemohla?
Skutečná láska královi pomohla.

Princezna ležela ve věži,
v ruce držela kouzelnou růži.
Král se k ní naklonil,
na její ústa jí políbil.
Svou krásou ho očarovala,
políbení mu také opětovala.

Když kouzelnice opravdovou lásku spatřila,
svoji prohru ve svém chladném srdci cítila.
Věděla, že v tomto království není vítána,
rozhodne se ze země odejít s potupou sama.
Vesničané ji až za královské hranice hnali,
těšili se na klid a šťastnějšími se stali.

Kletba se polibkem z lásky zlomila,
do země se opět láska vrátila.
Princezna našla v králi zalíbení,
jejich srdce zůstala ve spojení.
Tloukla jen pro toho druhého,
pro člověka na světě jediného.

Konala se veliká svatba,
a to je na mou duši pravda.
Na hostině se jedlo a pilo dosti,
manželé se vydali vstříc budoucnosti.
Král a královna kralovali moudře,
žilo se jim na světě dobře.

Kde bydlí princezny?

Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z internetových stránek google.com a seznamzpravy.cz

Málokdy hraje architektura ve filmech tak zásadní roli jako v pohádkách. I když se filmaři snaží být originální, na některá panská sídla se rádi vracejí. Seznam Zprávy vybraly ta, která se v pohádkách objevují nejčastěji.

Na plátně a obrazovce jsou to sídla princezen a králů. Ve skutečnosti však často patřila bohaté šlechtě nebo církevním řádům. Podoba hradů a zámků se po staletí měnila, a ne každý dnes vypadá jako pohádkově kouzelný. Pro české pohádky filmaři vyhledávají hlavně romantiku a působivou atmosféru. K nejoblíbenějším u nich proto patří neogoticky upravené zámky a hrady, jaké ostatně inspirovaly třeba i Walt Disneyho.

Zámek Průhonice

Natáčelo se tu: S čerty nejsou žerty, Princezna se zlatou hvězdou nebo Třetí princ

Průhonický zámek obklopuje cenný botanický park s rozlohou 240 hektarů.

Umístění kousek od Prahy a krásné prostředí rozlehlého parku s ochranou UNESCO dělá z průhonického zámku ideální filmařský cíl. Křivolaký půdorys dává tušit, že dnešní podoba je výsledkem postupného stavebního vývoje.

Na začátku byl gotický hrádek a sousední románské panské sídlo, z něhož se zachoval jen kostel. Gotické zdi hrádku posloužily jako základ renesančního zámku s polouzavřeným dvorem. Dnešní neorenesanční podoba je výsledkem přestavby architektem Jiřím Stibralem z 19. století.

Hrad Zvíkov

Natáčelo se tu: Lotrando a Zubejda, Sedmero krkavců nebo Marie Růžička

Dříve na vysoké skále, dnes jako vodní hrad. Díky přístavišti se dá dnes ke Zvíkovu připlout i na lodi.

Původně královský přemyslovský hrad na soutoku Vltavy a Otavy má minimálně dvě filmařské přednosti: romantické umístění na skalnatém výběžku nad vodou a výjimečné neogotické arkádové nádvoří. Fotogenická je i válcová věž s obranným břitem, dobře viditelná od vstupu.

Hrad zřejmě založil Přemysl Otakar I., výrazně ho rozšířil Přemysl Otakar II. Posledními majiteli byli Schwarzenbergové, kteří hrad nechali zpustnout a v 19. století znovu opravili. Předhradí s kostelem začátkem 60. let spolkla přehrada Orlík.

Hrad Křivoklát

Natáčelo se tu: Tři veteráni, Anděl Páně nebo Jak se budí princezny

Křivoklát je zhruba stejně starý jako Zvíkov, poslední větší úpravy dělali architekti dostavby svatovítské katedrály. Významný hrad, centrum královského loveckého hvozdu, byl založený za vlády Přemysla Otakara I. nebo Václava I. Už ve středověku prošel několika etapami výstavby, největší úpravy provedl Vladislav Jagellonský. Karel IV. tady byl jako dítě vězněn otcem, v dospělosti zde ubytoval manželku Blanku z Valois. Rudolf II. tu zase věznil alchymistu Edwarda Kelleyho. Na konci 19. a začátku 20. století hrad puristicky restaurovali Josef Mocker a Kamil Hilbert.

Hrad Bouzov

Natáčelo se tu: O princezně Jasněnce a létajícím ševci, Princezna zakletá v čase nebo Princezna a půl království

Hrad Bouzov je výraznou dominantou v kopcích Zábřežské vrchoviny, nedaleko Mohelnice.

Dnes už je málo poznat, že hrad Bouzov na Olomoucku je v jádru gotický. Jeho nejslavnějším obdobím je však až počátek 20. století, kdy si ho za sídlo vybral velmistr řádu německých rytířů, arcivévoda Evžen Habsburský. Nechal ho přestavět v romantickém stylu ve směsi neogotiky a neorenesance.

Hrad má tři části propojené dvěma mosty. Do areálu se vstupuje přes předstunutým opevněním, předhradí s bíle omítnutým purkrabstvím je bývalý dolní hrad.

Medúzy

Článek připravila Jana Šašková
Vlastní autorská tvorba redaktorky

S některým druhem medúzy se už setkal snad každý z nás. Zčásti je to možná tím, o jak nepřehlédnutelné tvory se jedná, ale jistý podíl jistě nese také jejich rozšíření. Medúzy totiž najdeme na pobřežích po celém světě a pozorovat můžeme až 2 000 různých druhů.

Dle vědců žily medúzy ještě dříve, než dinosauři a na planetě se pohybují neuvěřitelných 500 milionů let. Právě proto je pro nás tak udivující nejen jejich vzhled, ale také fascinující vlastnosti, jako je světélkování, nebo dokonce nesmrtelnost.

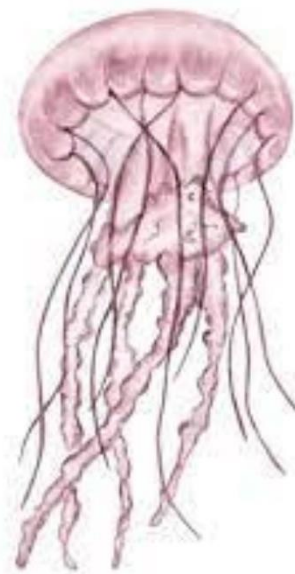
Medúzy jsou nepřehlédnutelné právě díky své stavbě těla. Skládají se z 97 % z vody a nemají žádné orgány tak, jak je známe. Mají rozptýlenou nervovou soustavu, která jim umožňuje synchronizaci pohybu a na trávení používají láčku, tedy společný otvor pro přijímání i vyvrhování potravy.

Živí se jak drobnými rybami a planktonem, tak jinými medúzami a svou kořist dokáží omráčit žahavými buňkami na chapadlech. Těmito chapadly často ohrožují také koupající se lidi. Požahání od většiny druhů je sice neškodné, například čtyřhranka se ovšem řadí mezi nejedovatější tvory na světě!

Kromě míry jedovatosti a vzhledu se jednotlivé druhy odlišují také svou velikostí. Ta se může pohybovat od 3 milimetrů až do více než 3 metrů.

Ačkoli by nám chapadla mohla připomínat drobné nožky, medúzy je k pohybu nepoužívají. Za tímto účelem mají svalovinu v takzvaném zvonu. Díky tomu mohou nasávat a zas vytlačovat vodu a tím se posouvat. Tento způsob pohybu ovšem není zcela efektivní, takže se medúzy radši nechají unášet proudem. Právě proto se v zajetí chovají v kulatých akváriích, která lépe umožňují proudění vody.

Skvělá regenerace není ve zvířecí říši ojedinělá. Medúzy kromě toho ale disponují také možností vrátit se do dřívější fáze životního cyklu. Jejich vývoj je v podstatě podobný vývoji například mechu, jelikož se střídá pohlavní a nepohlavní rozmnožování. První fáze života, zvaná polyp, vzniká pohlavním rozmnožováním a zůstává připevněná ke dnu oceánu. Když dospěje, vznikají z ní (naopak nepohlavním rozmnožováním) pohyblivé tvorové - medúzy, jak je známe. Ty se následně opět množí pohlavně, čímž vzniká nový polyp.

Pokud se v jejím životě vyskytnou nepříznivé podmínky, medúza je schopna ze svého pohyblivého stádia opět vytvořit počáteční a prožít život znovu.

Když už píšete o superschopnostech medúz, nemohu nezmínit, že jsou některé hlubinné druhy schopny svítit. Této vlastnosti se říká bioluminiscence a můžeme ji pozorovat také například u světlušek. Medúzy ji používají pro lákání jak kořisti, tak potenciálních partnerů. V případě napadení od většího dravce dokonce vyšlou tak výrazný světelný signál, že přivolají ještě větší hrozbu, která útočnicka odežene.

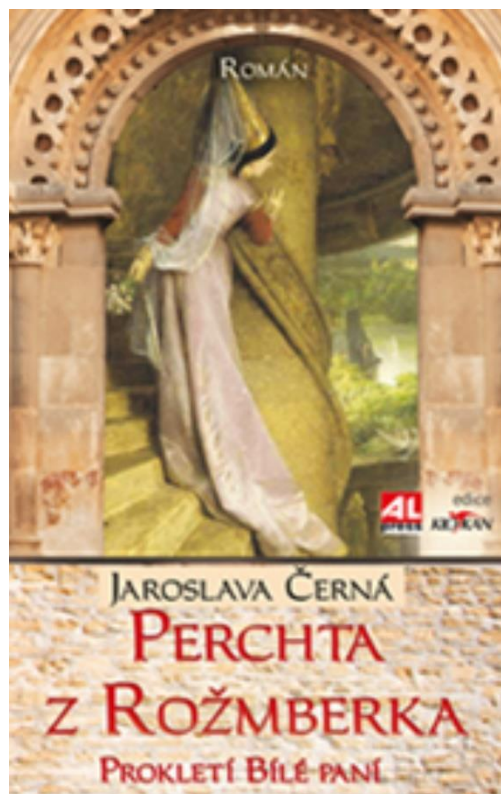
PERCHTA Z ROŽMBERKA PROKLETÍ BÍLÉ PANÍ

Článek napsala a připravila Katka Hrabáková

Zdravím vás milí čtenáři,

Předem se omlouvám, že přidávám knihu po delší době, ale bohužel mám teď trochu těžší, a ne úplně jednoduché období, ze kterého se tak nějak snažím vyhrabat, a tak mi už nezbývá moc energie na něco dalšího. Konečně přišlo jaro, také vám tak moc chyběl zpěv ptáků a slunce? Mně ano. Zde máte ode mě další knižní příspěvek od české autorky Jaroslavy Černé. Tato kniha mi v hlavě ještě dlouho zůstane, protože se to týká našich českých dějin a lidí z naší historie. Protože tahle kniha pojednává a popisuje příběh paní, která měla bohužel velmi krutý a smutný život skrz jejího věčně opilého a násilnického manžela. A je úplně jedno, že je to příběh, který se odehrál ve středověku, protože tématu domácího násilí je i v současnosti potřeba věnovat velkou pozornost. Tady máte smutný příběh jedné naší české osobnosti z českých dějin, kterou můžete znát také pod jménem Bílá paní. Této knize jsem dala 5 hvězd, protože mě opravdu chytila za srdce a ukápla mi nejedna slza.

Perchta z Rožmberka se narodila v roce 1429 na zámku Český Krumlov šlechticům Oldřichovi II. a Kateřině z Vartenberka. Paní Perchta měla ještě 4 další sourozence, 3 bratry a jednu sestru. Perchta zemřela 2.5. 1476 ve Vídni. Její dětství bylo naprosto normální a prožila ho v lásce, štěstí a porozumění. Perchta měla životní lásku, ta jí ale nebyla souzena a byla provdána za tyрана a opilce Jana z Lichtenštejna. S ním po svatbě odjela na jeho hrad do Mikulova. Nikoho nezajímalo, že ho nemilovala, všem šlo jen o to získat majetek. Její otec si myslel, že když si Jana vezme, tak se jejich majetek vyrovná, protože byli zrovna v krizi. Bohužel její manžel a jeho rod byl v podobné situaci. To se ovšem až do manželství nevědělo. Když už byli svoji a Jan zjistil, že Perchta nemá bohaté věno, počal si na ní vylévat svou zlost. Trápil ji velmi krutě a ve všem mu napomáhala i jeho matka a její dvě dcery. Po celou jejich soužití byla Perchta vystavována nejen psychickému, ale i fyzickému ponižování a týrání. Trápil jí hladem a zimou, nebylo dne, aby jí nenechával po tmě bloudit sklepením a o citu, jako je láska, si mohla jenom nechat zdát. Jen když něco

potřeboval, choval se k ní jako ke své manželce. Častokrát Perchta psala zoufalé dopisy svému otci a svým dvěma bratrům, ve kterých jsem je žádala o pomoc a vysvobození. Ovšem ničeho takového se mi nikdy nedostalo. Perchta Janovi porodila dvě děti, dceru Alžbětu a syna Jana. Syn Jan jako dospělý zemřel při šarvátce s jiným mladíkem. Alžběta byla provdána do Vídně a její manželství bylo šťastné a manželovi porodila syna. Když byl Jan na smrtelné posteli, hnulo se v něm svědomí, nechal si manželku předvolat a prosil jí o to, aby mu jeho zlé skutky odpustila. Ovšem to ona nedokázala, a tak jí proklel. Jakmile se Perchta po jeho smrti vrátila do rodného Krumlova, žila opět krásným životem. Starala se o chudé, nemocné a potřebné lidi. A po třech letech od smrti Jana zemřela i ona obklopena rodinou její dcery.

Ovšem tímto její existence nekončí! Čas od času se zjeví na rožmberských sídlech a věští budoucnost pomocí rukaviček. Když má bílé znamená to štěstí a dobré časy, když má červené, značí to požár a když má rukavice černé, znamená to blížící se tragédii. Takže až někdy půjdete v noci na nějaký hrad či zámek a bude se vám zdát, že vidíte nějaký přízrak, nebojte se! To je určitě ona a předpovídá něco o budoucích časech...

Ládík vypráví

Žabák Kvak

*Pohádku připravil Ladislav Hakl
Vlastní autorská tvorba redaktora*

Ahoj a dobrý den jmenuji se Ladislav Hakl, je mi 8 let a žiju v Radoškově. Spousta z vás jako já, určitě miluje pohádky, a tak vám jednu povím. Jmenuje se Žabák Kvak.

Nedaleko v Honzovivích v Žabí Lhotě, byl temný les a v tom lese byl potůček, ve kterém žil žabák Kuňka a žabák Žbluňka. Už se oba velice těšili, jak si pochutnají na každodenní večeři. K večeři se podávali nadívané kapradí řezy s výborným čajem z kaprovitého rybníku. Podávali se různé muší speciality. Žabák Kvak si řekl, že se vypraví na výpravu, ale strašně mrzlo.

Vichřice jménem Tonička měla právě svůj den a zpívala si, „Já jsem já jsem fujavice, já jsem já jsem fujavice hezká. Díky mně všechno prší nádherně, já jsem fujavice já jsme fujavice nádhernááááá!“

Kvák se z toho málem zbláznil a řekl. „Kva kvá, kvak kvak kvá, co to děláš, vždyť je večer. já si jdu pro mechové kapradí“, řekl Kvák.

Vichřice zafučela. „Fuuuuu to já mááám za úkol fouuukat.“ odpověděla mu Vichřice. „Viiiiiiiiiiš jdu na sraz vychřic!“ zachrčela. Náhle se ozval velký rachot a z nebe se snesl bratr Vichr.

„Vichřice, tatínek čeká, k obědu se podávají krásné obláčky, no ták.“

„Ty jsi nějaký žabák, jakpak se jmenuješ?“ zeptal se Vichr.

„Já jsem žabák Kvak.“

„Jo Kvák.“ Řekl Vichr a pak oba odletěli a Vichřice mu řekla, „Fůůůůůůů tak se opatruj.“ a odletěli někam do oblak.

Potom šel žabák Kvák do lesa natrhat si lesní kapradí. Jenže nachytala ho zlá lesní ježibaba. „Ale, ale hošíčku, co ty tady děláš?“

Začal koktat. „Kvak, ale ale kvak, kvak, já kvak ssseem tttadddy v lesse.“

„Ale v mém lese to bych mohla využít, hodím ho do polívky. Neboj u mě jsi v bezpečí a co kdybys šel ke mně do chaloupky.“

On řekl „Nnooo dobbbbrá, ale hlavně už mě odddsssad vemte.“

„Neboj nekoktej, mě se nemusíš bát.“

„Já se nebojím, mně jě zzzzima, kvák.“

A než bys řekl švec byl Kvák už v chaloupce.

„Ale copak paní ježibabo copak tu děláte.“

„Ale, různé lektvary. Jsem velice dobrá ježibaba, v kouzlení jsem nejlepší!“

„A ukážete mi nějaké to kouzlo?“

„No dobrá, když nedáš tak počkej!“ Řekla ježibaba a zamumlala, „Heja bláble blábuch áhuch.“

A náhle se před nimi objevil obrovský sloup až ke stropu.

„Téda vy ale umíte kouzlit.“

„No a teď se koukni. Hajá, hajá.“ a Kvák se rozplácl.

„Chceš pomoci? Dej si lektvar posilní tě.“ řekla ježibaba.

Kvák u ní přespál celé dva dny. V Žabí Lhotě si všichni říkali. Ty brd'ó, kde je ten Kvák?

„Už tady měl dávno být, trvá mu to dva dny. mně se to nějak nezdá.“ řekl pan starosta Kvakžbluňk. A potom prohlásil. „Milí, drazí. Dnes v pravé poledne půjdeme hledat žabáka Kvaka!“

Všichni řekli. „Joo, toho je potřeba najít, ten nám tady chybí.“

„Hledáte nadarmo!“ smála se čarodějnice, když se to doslechla. „Kvaka Vám nevydám.“

„Proč se chechtáte, babičko.“

„Ale nic, rozesmála mě jedna dobrá zpráva.“

„A jak dobrá?“

„Pro tebe moc dobrá ne, ale pro mě jo! Vlastně nic, nic, pro tebe určitě dobrá.“ řekla ježibaba.

A Kvák řekl. „Hmmm, mě se to nějak nezdá. To by chtělo nějak vykoumat.“

Od večera seděl u stolu ve svém pokoji a něco zkoumal. Když v tu okno se rozlítlo.

„Hmmm to je asi noční vichr, kéž by tady byla Vichřice, kvak kvak.“ A náhle se rozfičelo a zaznělo.

„Huuuu vždyť já tu jsem Kváku. A já také!“ řekl bratr Vichr.

„Pojď nasedni na nás, ta baba tě chtěla upéct!“

Kvak neváhal, sbalil si věci a letěli a čarodějnice křičela.

„Počkéeéj, to vám nedaruju, kde jen já to koště mám?!“

Našla jej, nasedla na koště a letěla. „Jak já jen přistanu,“ zapomněla koště ovládat a spadla přímo do hnoje, „já se na to vykašlu!“

Vrátila se k sobě do chaloupky a už nikdy nelétala. Kvák se vrátil domů. Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

ZOMBÍK

píše a kreslí: Ondřej Frencl

Internetový časopis KELTOVINY,

vydává spolek Keltoviny z Českých Budějovic.

Redakční rada a dopisovatelé:

Martin Štulla, Pavla Štullová, Věra Melicharová, Martina Nováková, Jitka Poláková, Kristýna Strnadová, Marie Ondová, Mária Kalincová, Jana Šašková, Martina Kovářová, Kamila Prášková, Jurgen Lednický, Katka Hrabáková, Ladislav Šín, Ondřej Frencl, Dagmar Wilčková, Lucie Volková, ...

Použité fotografie a ostatní obrazový materiál:

Titulní strana: Martin Štulla

Ostatní fotografie jsou přímo se jménem autora v textu

PŘÍŠTÍ VYDÁNÍ ČASOPISU – říjnu 2025 (další číslo vyjde v dubnu 2026)

--- TĚŠÍME SE NA VÁŠ NA KULTURNÍCH AKCÍCH PO CELÉ ČR ---